

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

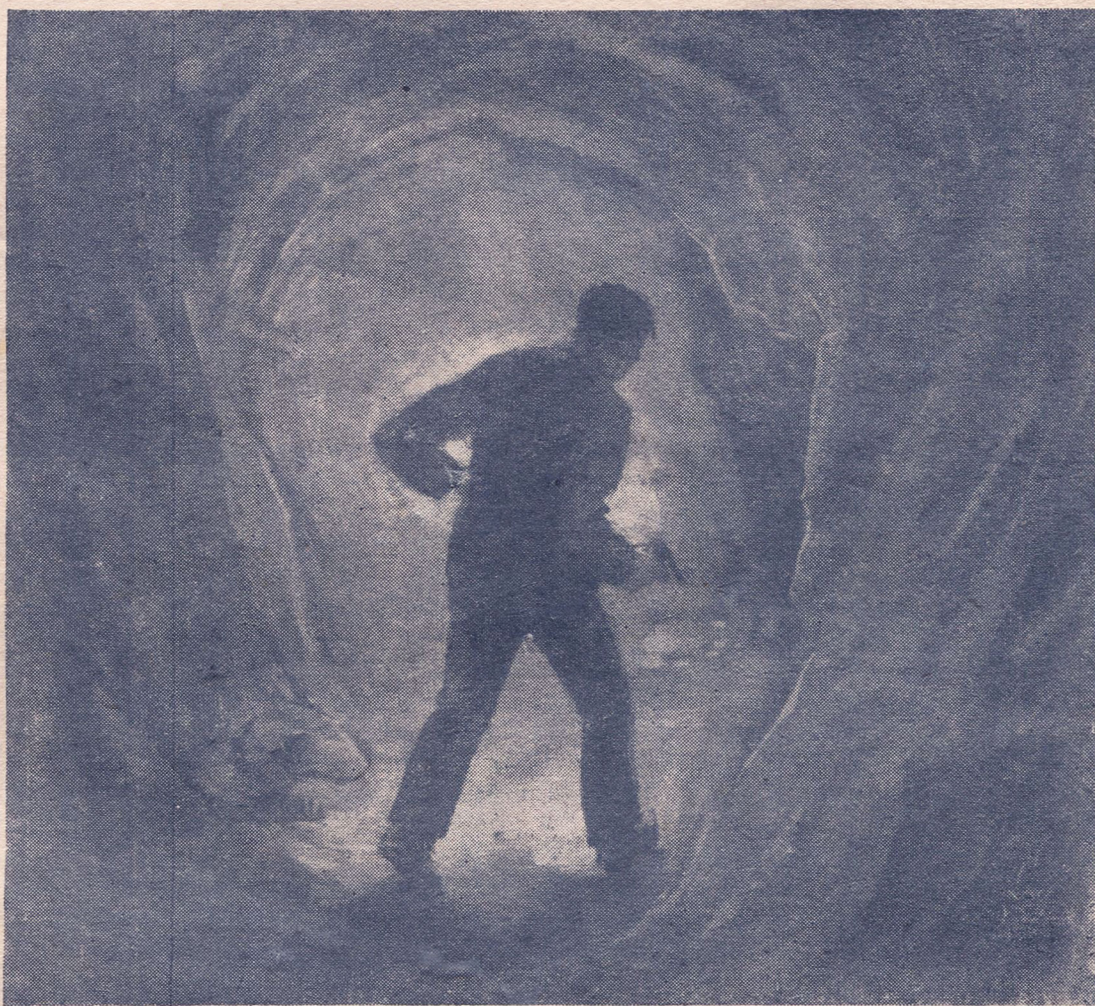

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

EEN VREESELIJKE DOOD

15 cent.

De moordenaar begon zijn vlucht onder den grond.

No. 1354.

NIEUWE SERIE

EEN VREESELIJKE DOOD

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN ZONDERLINGE WEDDENSCHAP.

De groote conversatiezaal van de Windsor club in de Oxfordstreet te Londen bood een vroolijken aanblik.

Het aantal leden was dien avond buitengewoon groot en de conversatie was zeer levendig.

Het onderwerp van het gesprek werd gevormd door een opzienbarende inbraak, waaraan de heer Baxter, hoofd-inspecteur van Scotland Yard, en zijn personeel al hun aandacht hadden besteed — tot dusverre echter tevergeefs.

De daders van de zeer brutale en met ongelooftelijke behendigheid uitgevoerde misdaad waren en bleven onvindbaar.

De heer Baxter, zelf lid van de Windsor club, waartoe hij bij hooge uitzondering was toegelaten, was ook aanwezig en trachtte aan een groepje heeren duidelijk te maken, dat het Londensche publiek er zich op moest voorbereiden, ook deze misdaad ongestraft te zien.

— Ik verzeker u, mijneheeren, zoo klonk zijn luide stem, terwijl hij met zijn dikke handen eenige gebaren in de lucht maakte, teneinde meerdere kracht aan zijn woorden bij te zetten, dat de schurken niet het minste spoor hebben achtergelaten. Als ik de brandkast niet zelf had gezien, zou ik er aan getwijfeld hebben of hier wel menschelijke wezens aan het werk waren geweest. Maar die brandkast liet geen spoor van twijfel daaromtrent. Weet gij wat de schurken daarmede gedaan hebben, mijne heeren?

— Zij zullen haar waarschijnlijk hebben opengebroken! klonk een kalme stem, afkomstig van

den vice-president van de Club, die ongemerkt naderbij was gekomen.

— Opengebroken, Mylord? zoo wendde Baxter zich tot den vice-president. Ik kan wel zien dat gij niet op de hoogte zijt van de werkwijze van sommige inbrekers! Zij hebben de kast niet opengebroken — maar eenvoudig den geheelen zijkant er uit gezaagd!

Een kreet van ongeloof steeg uit het kleine groepje heeren op.

Ook Lord William Aberdeen, de vice-president, schudde glimlachend het hoofd.

— Het is zooals ik u zeg, mijne heeren! vervolgde Baxter met stemverheffing. Er is een stuk uit de kast gezaagd, die toch bijna een halve decimeter dik was, zoo groot als een dambord, en met blijkbaar evenveel gemak als mijn neefje zijn sigarenplankjes met een figuurzaag behandelt.

— Het klinkt wel wat zonderling! merkte Lord William Aberdeen glimlachend op. Daarvoor zijn toch zeer ingewikkelde instrumenten noodig, heb ik altijd gehoord.

— Welnu? Wie zegt u dat zij die niet gebruikt hebben, Mylord, als ik vragen mag? vroeg Baxter kort, terwijl hij den vice-president een uit-tartenden blik toewierp. Ik zal u eens wat zeggen, vervolgde hij, terwijl hij zijn stem tot een geheimzinnig gefluister liet dalen, er is maar één man in de geheele wereld, dien ik in staat acht om binnen enkele uren tijd zulk een zware brandkast met zooveel gemak te openen en haar geheel ledig te halen, geheel ledig, mijne

heeren. Ik geloof niet dat ik den naam van dien man zal behoeven te noemen!

Een dof gemompel ging door het groepje heeren.

— Wij weten wel wien gij bedoelt, mijnheer Baxter! hernam nu de vice-president op zijn gewonen bedaarden toon. Gij meent John Raffles?

De hoofd-inspecteur van Scotland Yard beet zenuwachtig op zijn zwaren rosblonden knevel.

— Ik noem zijn naam liever niet, Mylord! bromde hij. Maar gij hebt gelijk — die inbraak in de Bank van Hushgrave is het werk van den Grooten Onbekende en van niemand anders!

Een kort stilzwijgen volgde op deze woorden.

Toen klonk de stem van een der leden:

— Wordt het niet langzamerhand tijd, mijnheer Baxter, dat de Londensche politie zich van dien man meester maakt?

— Het stilzwijgen dat op deze onbescheiden vraag volgde was veelbeteekenend en zeer pijnlijk voor den heer Baxter!

Als er iets was, dat hem tot laaiende woede kon prikkelen dan was het de vermelding van John Raffles in verband met de onmacht van de politie om zich van den veel gevreesden, geheimzinnigen gentleman-inbreker meester te maken.

Lord William Aberdeen was weer de eerste, die dit voor den hoofd-inspecteur zoo pijnlijke stilzwijgen verbrak.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, mijnheer Baxter, zeide hij, dat ik dien heer John Raffles voor een fictie houd!

Het roode gelaat van den hoofdinspecteur werd nog een graadje donkerder.

Hij scheen met moeite de drift te betoomen, die zich van hem dreigde meester te maken.

— Een fictie, Mylord? herhaalde hij. Gij gelooft dat John Raffles een fictie is? Maar ik geef u dan toch de verzekering, dat ik eenige malen van aangezicht tot aangezicht tegenover die fictie gestaan heb. Ik verzeker u dat John Raffles een man is van vleesch en bloed, en dat de politie dien man zelfs al eenige malen in haar macht heeft gehad!

— En waarom heeft hij hem daarin niet gehouden? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij den hoofd-inspecteur met zijn doordringende grijze oogen vragend aanzag.

Baxter beet zich op de lippen.

— Dat is juist het ongeluk, Mylord. Die man moet over een bovennatuurlijke macht beschikken! Hij is ons eens ontsnapt in een kleine stad in Yorkshire, toen wij hem reeds goed en wel in een cel hadden, door zich als een beroepsbokser uit te geven — hij is ons voor een tweede maal ontsnapt, doordat hij met een kabelballon van een kermisterrein is gevlucht! Hij is voor de derde maal uit de stevige cel van een gevangenis ontkomen — en ternauwennood vier weken

geleden heeft hij zich op raadselachtige wijze weten te bevrijden van zijn boeien, toen hij per politie-auto, bewaakt door niet minder dan zes agenten, naar de gevangenis zou worden overgebracht. Ik weet niet hoe gij er over denkt, maar ik geloof toch waarlijk niet, dat dit alles louter fictie is geweest.

Weer volgde een kort stilzwijgen.

— Gij hadt hem door zestig agenten moeten laten bewaken, mijn waarde Baxter!

— Dat zou nog te weinig zijn geweest! hernam Baxter op mistroostigen toon, terwijl hij zijn dik hoofd schudde. Ik herinner mij dat hij eenige jaren geleden eens door een heel bataljon politieagenten wist heen te breken.

— Kortom — de heer Hushgrave zal wel voor altijd de hoop moeten opgeven, dat hij zijn eigendom ooit terug ziet! Nu — hij was buitengewoon rijk en men zegt dat hij dien rijkdom niet altijd langs eerlijken weg verkregen heeft! Dat verandert de zaak wel eenigszins! merkte Lord William Aberdeen op wijsgeerigen toon op.

— Maar er is nog een ding dat ik niet begrijp! klonk nu de stem van een der leden, een klein mannetje, met een hoofd zoo glad als een billardbal, dat Lord William Aberdeen, terwijl hij deze laatste woorden sprak, een boosaardigen blik had toegeworpen.

— Laat eens hooren, mijnheer Strawberry! zeide Baxter.

— Waarom heeft Hushgrave zijn kantoor niet beter verdedigd! Er bestaan toch wel electrische inrichtingen, waardoor het voor een inbreker onmogelijk wordt ergens binnen te dringen?

Baxter barstte in een ironisch lachen uit.

— Zoudt gij werkelijk denken, dat gij John Raffles met een paar onnoozele electrische alarmschellen zoudt kunnen tegenhouden? Dan kent gij hem slecht, en dan hoop ik voor u, dat hij u niet op het lijstje van zijn visites heeft geplaatst.

Strawberry wierp Baxter een boezen blik toe.

— Ik weet niet of dit een aardigheid moet verbeelden, mijnheer Baxter, maar in ieder geval kan ik u wel zeggen, dat die vervloekte schavuit in mijn kantoor op eenige moeilijkheden zal stuiten, die hem wel eens zijn vrijheid en misschien wel zijn hachje zouden kunnen kosten.

— Gelooft gij dat werkelijk, mijnheer? ging Baxter op spottenden toon voort, maar al te verheugd, dat hij de aandacht van zijn vruchteloos pogen om den Grooten Onbekende in handen te krijgen, op een ander slachtoffer kon afwentelen.

— Dat meen ik inderdaad, mijnheer Baxter! antwoordde het kleine mannetje op uittartenden toon.

— Maar gij zoudt er toch niet gaarne een weddenschap om aangaan? vervolgde Baxter.

— Denkt gij dat, mijnheer Baxter?

— Dat denk ik, mijnheer Strawberry!

Het mannetje met den geheel gladden schedel stampvoette.

— Dan zal ik u toch toonen, dat ik niet bang ben om te wedden! riep hij uit, terwijl zijn stem van drift oversloeg. Ik weet wat ik zeg, en ik weet wat mijn inrichting waard is. Als men bij mij inbreekt, zonder dat de inbreker gevangen of gedood wordt, of dat het hem gelukt, ook maar een shilling aan waarde mee te nemen, dan betaal ik u op staanden voet vijf honderd pond sterling uit! Gij van uw kant doet het zelfde als gij de weddenschap verliest.

De hoogte van de som scheen Baxter wel eenigszins af te schrikken, maar hij begreep, dat hij te ver was gegaan om terug te krabbelen.

Hij aarzelde even en zeide toen vastberaden:

— Dat neem ik aan, mijnheer Strawberry. De heeren hier willen zeker wel als getuigen optreden.

— Welzeker! klonk de stem van Lord William Aberdeen. Ik beloof u dat ik in mijn kwaliteit van vice-president, onmiddellijk aantekening van de weddenschap zal houden. Nu moet ik u tot mijn spijt verlaten, mijne heeren, want

ik heb nog eenige dringende werkzaamheden te verrichten in verband met het plotseling sterfgeval van een mijner rentmeesters. Mijnheer Brand, wilt u zoo goed zijn mij te vergezellen?

Deze laatste woorden waren gericht tot een jongen man met een blozend uiterlijk, die tot dusverre het gesprek zwijgend had gevolgd.

Charles Brand was de intieme vriend en medewerker van zijne Lordschap en vergezede hem steeds naar de Club.

De beide heeren namen afscheid, verlieten de conversatiezaal en lieten zich in de vestiaire hun overgoed geven.

Het volgende oogenblik stonden zij in de heerlijke avondlucht.

Het was omstreeks negen uur.

Lord William Aberdeen haalde zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn, nam er bedachtzaam een sigaret uit, stak ze langzaam op en zeide toen op meewarigen toon:

— Hoe jammer voor dien armen Strawberry, dat hij nog hedennacht zijn weddenschap zal verliezen!

HOOFDSTUK II.

DE INBRAAK.

De man die deze woorden sprak, was Lord Edward Lister, anders geheeten John Raffles!

Inderdaad, achter het mom van Lord William Aberdeen verborg zich niemand anders dan de Groote Onbekende, de doodsvijand van Baxter, kortom de man wiens naam zooeven het onderwerp van het gesprek had gevormd.

De jongere man, Charles Brand, in het dagelijksch leven de boezemvriend van Zijne Lordschap, was zijn trouwe metgezel bij al zijn avontuurlijke ondernemingen en gevaarvolle reizen.

De twee mannen stonden nu aan den rand van het trottoir.

Reeds had de portier van het Clubgebouw de auto van Zijne Lordschap gewenkt.

Het was een prachtige, groote, blauwgelakte wagen, die de bewondering van alle leden der Windsorclub had opgewekt.

Het moet dan ook gezegd worden dat Lord Aberdeen het bewonderenswaardige voertuig speciaal voor zich zelf had laten vervaardigen, door een der beste bekende automobielfabrikanten van Frankrijk.

Achter het stuurwiel zat een man van reusachtigen lichaamsbouw.

Zijn naam was Henderson, en ook hij had reeds menigmaal deelgenomen aan de ondernemingen van zijn meester.

De beide mannen stegen in en snel reed de auto naar de prachtige villa, welke Lord Aberdeen in Cromwellstreet bewoonde.

Niet zoodra waren zij binnengetreten, of de beide vrienden richtten hunne schreden naar de groote bibliotheekzaal, waar zij meestel hunne gevaarvolle plannen beraamden.

Zij ontdeden zich van hun overjas en nu trad Raffles op een boekenkast toe, stak de hand tusschen een paar boeken en drukte op een onzichtbare veer, waardoor een klein paneel terzijde sprong, hetwelk een kastje verborg, waarin zich een aantal papieren bevonden.

Raffles nam ze uit de geheime bergplaats, sloot deze weer en ging aan de groote tafel bij een der ramen zitten, terwijl Charles naast hem plaats nam.

— Dat is dus het plan van het huis, dat wij vanavond met een bezoek zullen vereeren? vroeg de jonge man, nadat hij de teekening eenigen tijd bestudeerd had.

— Ja, daar woont onze vriend met het kale hoofd, de heer Strawberry!

— Is hij werkelijk zoo rijk als men zegt?

— Dat is hij minstens! In ieder geval zal hij er niet veel van gevoelen als wij hem eenige tienduizenden ponden sterling afnemen. En zelfs al zou hij er wel wat van voelen — het zou mij bitter weinig kunnen schelen. De man is mij

hoogst antipathiek, en dat is voor mij reden te over om zijn brandkast eens op de proef te stellen. Bovendien moet ik je zeggen dat zijn blufferig gezwets van vanavond mij geprikkeld heeft!

— Alles goed en wel — maar het kan toch wel mogelijk zijn, dat zijn inrichting inderdaad doeltreffend is!

— Ik kan mij niet herinneren, beste Charles, dat wij ons ooit door zulk een inrichting, hoe doeltreffend ook hebben laten afschrikken!

Charles Brand bekeek den plattegrond nogmaals en riep vol bewondering uit:

— Het is keurig geteekend! Men zou zeggen dat je jarenlang zelf in het huis gewoond hebt.

En toch ben ik er maar één avond geweest! zeide Raffles. En wel in mijn kwaliteit als hulpkellner, toen onze vriend Strawberry het tienjarig bestaan van zijn schunnige bankzaak vierde! Nu, die eene avond is voor mij voldoende geweest, om mij van de inrichting van zijn huis op de hoogte te stellen. En zelfs heb ik toen reeds die befaamde elektrische inrichtingen ontdekt, waarop onze brave vriend zoo trotsch is.

— Wanneer gaan wij aan het werk?

— Natuurlijk niet voor een uur of één, half twee.

— Bewoont Strawberry het geheele huis?

— Neen, alleen de beide onderste verdiepingen. De bankzaak is gelijkvloers gelegen en daarboven is de particuliere woning van onzen bankier.

— Wij moeten zeker beneden zijn?

— Dat wil zeggen — daar zullen wij natuurlijk ook gaan kijken, maar ik meen zeker te weten, dat Strawberry een zeer groot gedeelte van zijn contant geld in zijn slaapkamer bewaart.

— Maar het zal heel wat moeite kosten om daar binnen te dringen! meende Charles ongerust.

— Toch niet! hernam deze kalm. Het zal gemakkelijker gaan dan je denkt!

— Zijn er bedienden?

— Twee! Zij slapen beiden op den zolder.

— Maar zeg eens, is die Strawberry getrouwd?

— Ja!

— Maar dan, Edward — dan zullen wij... dan moeten wij...

— Wat wil je zeggen? vroeg Raffles, terwijl er een flauw glimlachje om zijn lippen speelde. Bedoel je dat wij het slaapvertrek van mevrouw Strawberry moeten binnentreden? Laat je dat niet verontrusten, beste jongen, want het goede mensch is boven de vijftig en bovendien ontdaan van alle uiterlijke schoonheden.

— Dan is het wat anders! riep Charles lachend uit.

— En laten wij nu langzamerhand onze voorbereidselen gaan maken! zeide Raffles. De bank van Strawberry ligt op ongeveer een half

uur loopen hier vandaan en het is beter, dat wij geen auto gebruiken.

Raffles wierp nog eens een onderzoekenden blik op het plan, als om het goed in zijn geheugen te prenten, sloot het weer zorgvuldig weg en daarop begaven de beide mannen zich naar hun slaapkamer.

De geheime kast werd geopend, waarin zich de pruiken, valsche baarden en andere benoedigdheden voor een vermomming bevonden en de beide vrienden zetten zich aan het werk.

Raffles had zich een langen zwarten baard en knevel uitgezocht en bevestigde deze met de grootste zorgvuldigheid aan kin en wangen.

Het mannelijk sieraad, van echt menschenhaar vervaardigd, was zoo uitstekend gemaakt, dat men zelfs van zeer nabij het verschil met een echten baard onmogelijk kon opmerken.

Wat Charles betreft — hij had de voorkeur gegeven aan een rossig baardje, dat zijn joviaal jongensgezicht omlijstte, maar de bovenlip vrijliet.

Toen zij met deze vermomming gereed waren, vulden zij een kleine handtasch met een aantal zonderling gevormde inbrekerswerktuigen, die een voor een het bestaan te danken hadden aan het schrandere brein van den gentleman-inbreker, en ook door hemzelf eigenhandig vervaardigd waren in de geheime werkplaats, die zich onder den vloer van het tuinhuis in het park bevond, dat zich achter de villa uitstreckte.

Vervolgens lieten zij ieder een paar revolvers, een stel handboeien en nog eenige andere voorwerpen in hun zak glijden en ten slotte een zwart fluweelen masker.

Zij trokken opnieuw hun rok aan, dien zij hadden uitgedaan, zetten hun hoed weer op en sloegen een regenmantel om.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Het was juist middernacht.

— Wij zullen maar gaan! zeide hij. Ik heb hooren zeggen, dat onze vriend Strawberry tamelijk erg zucht onder de pantoffel van zijn vrouw, en dus kunnen wij wel aannemen dat hij thuis is.

— Zou je daar wel zoo vast op rekenen? vroeg Charles lachend.

— O, ja! Ik heb het waardige echtpaar op dien gedenkwaardigen avond aandachtig gadeslagen en ik heb toen den indruk gekregen, dat de heer Strawberry voor een oortje thuis ligt. Dat heb ik trouwens van anderen kant menigmaal hooren bevestigen. Trouwens als hij niet thuis mocht zijn dan komt het er ook niet erg op aan. Ik zal er wel voor zorgen, dat wij hem thuis hooren komen.

Met deze woorden sloeg Raffles den regenmantel nog iets vaster om zijn schouders en daarop verlieten de beide mannen de villa.

Het was een verrukkelijke zomernacht.

Zij hadden een sigaret opgestoken en wandelden kalm als heeren die zooeven van de club komen, naar de Bank van Strawberry.

Het was bijna kwart voor eenen, toen zij het bankgebouw in het gezicht kregen.

De beide onderste verdiepingen waren uit graniet opgetrokken en voorzien van een vrij groot aantal tamelijk kleine ramen, die ieder met twee kruisvormig aangebrachte tralies waren afgesloten.

— Het heeft wel iets van een gevangenis! bromde Charles.

— Je hebt gelijk! Laat ik je echter zeggen, dat die ramen vroeger veel grooter waren, maar mijnheer Strawberry heeft ze aldus laten veranderen. Dat vormt zeker een onderdeel van zijn beroemde veldwerken, waarmee hij zijn bankzaak tracht te verdedigen.

— Hoe zullen wij er binnenkomen? vroeg Charles, die er niet het minste vermoeden van had, op welke wijze Raffles dit van plan was te doen.

— Dat zal ik je zeggen! Het huis grenst aan de achterzijde aan een vrij grooten tuin, afgesloten door een muur, die tevens de achtermuur is van een tweeden tuin, behoorende bij een huis in de volgende straat.

Welnu van dat huis heb ik juist gisteren de benedenverdieping gehuurd.

— Wat zeg je daar? Daar wist ik niets van!

— Ja dat was noodzakelijk! Je ziet mij op dit oogenblik voor je als koopman in ongeregelde goederen, anders gezegd uitdrager. Ik heb namelijk de geheele zaak van den man die daar woonde en die op het punt stond failliet te gaan, voor een appel en een ei overgenomen.

— Maar hoe weet je al die dingen in 's hemelsnaam! fluisterde Charles vol bewondering.

— Beste jongen, als ik ze niet wist, als ik er geen onderzoek naar deed, wat op hetzelfde neerkomt, dan zou ik mijn aantrekkelijk beroep gerust kunnen opgeven. Iemand in mijn omstandigheden moet alles doorgronden, alles vooruitzien, alles weten!

— Dus je kunt dat huis zoo binnentreden?

— Ja, ik heb den sleutel in mijn zak.

— Het is verbazend! mompelde Charles.

— Het is volstrekt niet zoo verwonderlijk! hernam Raffles. Ik had een van die huizen aan den overkant noodig en wat was dus natuurlijker dan dat ik poogde er op een of andere wijze over te kunnen beschikken. Kom maar mee!

De beide vrienden sloegen een zijstraat in en bereikten spoedig een smal hoog huis, waarvan het onderdeel was ingenomen door een winkel in ongeregelde goederen.

Raffles wierp een blik om zich heen, stak snel den sleutel in het slot van de deur en beide mannen traden binnen.

Raffles haalde een kleine dievenlantaarn te voorschijn en zeide fluisterend:

— Wij zullen zoo verstandig zijn om hier geen licht te maken, want dat zou argwaan wekken, laat ons maar dadelijk naar de achterkamer gaan.

De beide vrienden liepen door een smalle en lange gang, tot Raffles stilstond voor een half openstaande deur.

Hij duwde haar verder open en trad binnen.

— Maar dat vertrek is gemeubeld! fluisterde Charles verwonderd. Heb je de meubels ook overgenomen?

— Zeker! antwoordde Raffles. Ik kreeg de geheele zaak voor duizend pond sterling. De man kneep zijn handen dicht en ik was ook zeer tevreden!

Zij waren nu het vertrek binnentreden en hadden de deur achter zich gesloten.

Een groote glasdeur gaf toegang tot het kleine bordes, vanwaar men in den tuin kon afdalen.

De lantaarn was weer gedoofd en de beide vrienden bevonden zich nu in dichte duisternis.

Zij konden elkander evenwel vaag onderscheiden, daar zij stonden in een flauw lichtschijnsel, waarvan Charles den oorsprong niet aanstonds kon ontdekken.

— Waar komt dat licht vandaan? vroeg hij eindelijk.

— Uit de bank! antwoordde Raffles lakoniek.

— Er wordt dus gewaakt? vroeg Charles.

— Dat niet. Kom hier, dan zal ik het je wijzen.

Charles kwam een paar stappen dichterbij, tot hij bij Raffles voor de glazen deur stond.

Deze wees hem op een raam op de tweede verdieping van het bankgebouw, waarvoor een dun gordijn was neergelaten, waarachter blijkbaar een helder electrisch licht brandde.

— Wat is dat? fluisterde Charles.

— Dat venster behoort bij het slaapvertrek van onzen vriend Strawberry. Ik vermoed dat hijzelf op dit oogenblik doende is zich in het nachtgewaad te steken.

— Maar zouden de bedienden al te ruste zijn?

— Die gaan altijd om elf uur slapen. En kom nu maar mee, want hoe eerder wij gereed zijn hoe beter. Neem de tasch met instrumenten en volg mij.

Hij duwde voorzichtig de glasdeur open.

Charles kende uitstekend de gewoonten van zijn vriend.

Hij wist dat Raffles nu zeker een kwartier zou stilstaan, onbeweeglijk als uit marmer gegoten, teneinde alle geluiden uit de buurt met zijn verbazend scherp gehoor op te vangen en er zich van te overtuigen, dat alles veilig was.

Het was zoo donker in den kleinen tuin, dat men zelfs de wormen van de boomen op eenige meters afstand niet kon onderscheiden.

Terwijl zij zoo onbeweeglijk stonden te luis- teren en in de duisternis te spieden, ging plots het licht uit.

Raffles had zich nu overtuigd, dat alles in de belendende huizen in diepe rust verzonken was.

Hij greep Charles bij den arm en beide vrienden betraden den tuin.

Zij liepen over den grasrand langs een der smalle paden, tot zij den achtersten muur bereikt hadden.

Aan de rechterzijde daarvan bevond zich een klein tuinhuis, hetwelk zij binnentraden.

Niemand kon hen nu van uit de achterraamen der belendende huizen zien.

— Wat moeten wij hier doen? fluisterde Charles.

— Een gat in den tusschenmuur breken! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Maar waarom zijn wij er niet overheen geklommen?

— Dat zou wat al te gevaarlijk zijn. Men kan nooit weten, of er niet iemand plotseling thuis komt en natuurlijk zou men onze lichamen duidelijk zien afsteken, wanneer wij over den muur klommen, die bovendien drie meter hoog is, en met scherpe punten bedekt.

— Dan is het wat anders! hernam Charles. Maar hebben we de noodige werktuigen?

— Die heb ik gisteren al gereed gezet! antwoordde Raffles.

Hij ging naar een der hoeken van het tuinhuis en nam er twee houweelen met houten steel uit, zooals de stratenmakers die wel gebruiken.

De beide vrienden begonnen nu de planken te verwijderen van den achterwand van het tuinhuis.

Het was zeer oud en de planken waren half vergaan, zoodat hun dit zeer weinig moeite kostte.

Zoodra de tusschen muur bloot was, begonnen zij dien met hun houweel aan te tasten.

Zij behoefden slechts een paar steenen los te bikken en konden daarop de volgende steenen zonder eenige moeite losmaken.

Binnen een kwartier hadden zij een gat in den muur gemaakt, groot genoeg om hun doortocht te verleenen.

— Nu hebben wij ons meteen een veiligen aftocht verzekerd! bromde Raffles tevreden. Heb je alles bij de hand? Vooruit dan maar!

Een voor een kropen de beide vrienden door het gat.

Zij bevonden zich nu achter in den grooten tuin van het Bankgebouw.

Snel slopen zij over het gras langs de tuinpaden, tot zij een lage deur bereikt hadden.

Raffles haalde een sleutel uit zijn zak en stak dien in het slot.

Charles keek zonder eenige verbazing toe.

Hij begreep wel, dat zijn vriend op den feestavond gelegenheid had gevonden snel een wasafdruk van het slot te nemen.

Maar alvorens de deur te openen, bukte Raffles zich en keek door de reet van de deur

naar binnen, in de gang, die blijkbaar flauw verlicht was.

— Hier staan wij dan voor de eerste prikkeldraadversperring, mijn jongen! fluisterde hij spottend. Deze deur is met een electrischen draad in verbinding gebracht met een alarm-schel. Wij zullen dien hinderpaal even uit den weg moeten ruimen.

Raffles opende de tasch met werktuigen, haalde er een zonderling gevormd schaartje, met papierdunne bladen en zeer lange uiteinden uit.

Hij bracht deze zonder eenige moeite door de deurreet en knipte den electrischen draad door, die daarlangs liep.

Vervolgens draaide hij de deur voorzichtig open — het volgende oogenblik bevonden de beide vrienden zich in het bankgebouw.

Plotseling kwam er een donkere vorm op Raffles toespringen.

Charles deinsde verschrikt achteruit en wilde reeds naar zijn revolver grijpen, maar Raffles legde hem snel de hand op zijn arm.

Nu pas zag Charles wat het was.

Een zeer groote ulmerdog was kwispelstaartend op Raffles toegesprongen.

Raffles aaide het dier zachtjes over den fraaien kop en fluisterde bijna onhoorbaar:

— Koest Sultan! Stil wezen — brave hond!

Charles meende zijn oogen niet te kunnen gelooven.

— Ik wist niet, dat de bankier een hond had! fluisterde hij.

— Hij heeft het dier pas een volle week! antwoordde Raffles kalm.

— Wist je dat?

— Zou ik het niet weten, als ik hem den hond zelf verkocht heb? vroeg Raffles bedaard.

Charles hief de armen van verbazing omhoog.

— Heb jij Strawberry in je hoedanigheid van Lord Aberdeen een hond verkocht?

— Dat natuurlijk niet. Ik hoorde hem echter toevallig in de club zijn voornemen te kennen geven, om een goeden waakhond te koopen. Hij wist echter geen goed adres. Den volgenden dag kwam er een hondenkoopman met drie mooie waakhonden bij hem. Die hondenkoopman was ik!

Charles antwoordde niet, maar vergenoegde zich met Raffles krachtig de hand te drukken.

De beide mannen namen nu hun omgeving eens op.

Zij bevonden zich in een smalle gang, die blijkbaar weinig gebruikt werd.

Zij werd op indirecte wijze verlicht door een laag brandende gasvlam, die ergens om den hoek moest branden.

De gang bleek dan ook uit te loopen op een breedere hoofdgang, die evenwijdig met de straat liep.

Zonder aarzelen sloeg Raffles deze gang in,

tot hij stilstond voor een breede dubbele deur.

— Hier bevinden zich eveneens eenige van Strawberry's wonderbaarlijke geheimenissen! fluisterde Raffles spottend. Ik zou je bijvoorbeeld niet aanraden om aan den schakelaar van het electrische licht in de gang hier te komen, bijvoorbeeld met het doel, om het hier wat donkerder te krijgen, want dan zou er een stroom van een paar duizend volt door je lichaam gaan, die het je voorloopig wel zouden beletten, om hier nog ooit een voet te zetten. Dan hebben we dezen deurknop hier! Als ik dien maar een kwart slag naar links of rechts zou omdraaien, teneinde te probeeren of de deur soms geopend is, dan zouden er in het geheele huis wel tien schellen overgaan, die een helsch kabaal maken.

— Maar hoe moeten we dan binnen komen? fluisterde Charles.

— Heel eenvoudig — door een paneel uit te zagen. Geef de cirkelzaag maar eens.

Charles opende de tasch weer.

Hij haalde er een wonderlijk gevormde zaag uit, waarvan het zaagblad, zuiver rond, ongeveer de grootte van een theeschoteltje had.

Aan de as van dit zaagblad was een klein tandwiel vastgeklonken en door middel van een gewonen fietsketting en een groot kettingwiel met twee krukken kon degeen, die zich van deze zaag bediende, het blad zeer snel laten rondwentelen.

Terwijl Charles het zaagblad in beweging bracht, drukte Raffles het toestel tegen het paneel van de deur en zaagde dit uit met niet meer moeite dan een glazenmaker noodig heeft om met zijn diamant een glasruit af te snijden.

Het geheele werk duurde zeker geen vijf minuten.

Raffles nam het paneel behoedzaam uit de sponning en zette het tegen den muur, terwijl Charles de zaag weer inpakte.

De beide vrienden stapten daarna zonder eenige moeite naar binnen.

Alvorens dit te doen echter had Raffles den draad van het electrisch licht op de gang doorgeknipt, zoodat het schijnsel daarvan hen niet kon verraden.

Zij bevonden zich nu in een groot vertrek, dat slechts vaag verlicht werd door het licht, dat door drie vensters naar binnen drong.

Het waren de kleine getraliede ramen, welke Charles zooeven gezien had.

Wij zullen in het donker moeten werken! fluisterde Raffles. Er zijn hier geen gordijnen voor de ramen en een patrouilleerende politie-man zou het licht van onze lantaarn kunnen zien.

— Waat staat de brandkast? vroeg Charles.

— In dien hoek, tegenover het raam. Dat is een gelukkige omstandigheid, maar pas op, dat je niet op de kast toeloopt, want ik meen zeker

te weten, dat zich daarvoor een bascule bevindt. Als je daarop gaat staan, zou je eveneens de alarmschellen in beweging brengen.

Dan zal er niets anders op over schieten, dan de kast van terzijde aan te tasten! meende Charles.

— Juist! Wij zullen haar onderhanden nemen op dezelfde wijze als die mooie kast van Hushgrave, waarvan het mij waarlijk speet, dat wij haar zoo moesten vernielen.

Voorzichtig voor zich uit tastende, liepen de beide mannen het vertrek door, tot zij zich terzijde van een vrij groote brandkast bevonden.

Zij moesten nu in het donker werken, maar desondanks was de zijwand van de kast binnen een half uur tijds verwijderd en konden Charles en Raffles er den inhoud gemakkelijk uithalen.

Terwijl hij deze overpakte in een kleinen linnenzak, fluisterde Raffles:

— Naar het gezicht te oordeelen is het niet veel bijzonders. Wij zullen dus toch maar eens boven gaan zien!

Hij bond den zak dicht, verborg hem onder zijn overjas, door hem met een touw om het lichaam te bevestigen en daarop verlieten de beide mannen het vertrek.

Zij bereikten weer de gang, aan het einde waarvan een vrij breede trap naar de eerste verdieping voerde.

Nog steeds deed zich niet het minste geluid in het groote huis hooren.

De twee mannen, die gummi overschoenen hadden aangetrokken, bestegen de trap.

Door dezen voorzorgsmaatregel en door den dikken looper werd het geluid hunner voetstappen geheel gedempt.

Spoedig hadden zij het breede portaal bereikt, waarop een aantal deuren uitkwam.

Raffles stond even stil en luisterde aandachtig toe.

De hond liep nog steeds kwispelstaartend achter hen aan, blijkbaar zeer verheugd, dat hij een ouden kennis had ontmoet.

Nu en dan stak Raffles het groote dier een klontje toe, dat hij met smaak verorberde.

Raffles vervolgde nu zijn weg, telkens aandachtig om zich heen ziende, tot hij stil stond voor een witgelakte deur.

— Dit is de deur van het slaapvertrek, zeide hij op fluisterenden toon tot Charles.

— Maar zij zullen aanstonds wakker worden en alarm maken! merkte de jonge man op.

— Daarvoor bestaat geen vrees! hernam Raffles. Tegen dat zij wakker worden zijn wij reeds binnen en dan zou ik wel eens willen zien, dat zij alarm maken.

— Maar de deur zal toch wel gegrendeld zijn? drong Charles aan.

— Ja, met twee stevige grendels! Maar ik weet juist de plaats, waar zij zich bevinden en

zij zullen gemakkelijk terug te trekken zijn. Ga liggen, Sultan! zoo beval hij den grooten hond.

Het dier gehoorzaamde onmiddellijk.

Raffles opende nu opnieuw de tasch met gereedschappen en haalde er een fijn drillboordje uit, met behulp waarvan hij binnen enkele seconden een gaatje in het deurpaneel had geboord.

Vervolgens stak hij er een stukje staaldraad doorheen, dat aan het einde een kleine lus had en in een rechten hoek was omgebogen en had na eenig zoeken den knop van den grendel gevonden.

Hij trok nu het staaldraad weer naar zich toe, tot de grendel stuitte.

Vervolgens herhaalde hij deze bewerking bij den tweeden grendel.

Charles verbaasde zich zeer over de snelle wijze, waarop Raffles dit werk verrichtte.

Pas later vernam hij, dat de Groote Onbekende, toen hij als hulpkellner het huis was binnengedrongen, de plek, waar zich de grendels bevonden, met een klein kerfje in het hout had aangegeven.

De tasch werd gesloten en de beide vrienden bevestigden hun zaklantaarn aan een knoop

van hun jas, deden hun masker voor en namen hun revolver in de rechterhand.

— Opgepast! fluisterde Raffles.

Hij draaide de kruk van de deur om en duwde deze zachtjes open.

Het vertrek was in schemering gehuld, veroorzaakt door een klein nachtpitje.

Bij het licht daarvan kon men het echtpaar in bed zien liggen.

Raffles deed nog eenige stappen nader en bekeek het waardige echtpaar aandachtig.

Toen schudde hij het hoofd en mompelde afkeurend:

— Wat zijn zij leelijk!

Inderdaad leverde het echtpaar Strawberry op dit oogenblik een alles behalve aantrekkelijk schouwspel op.

De bankier zelf lag op den rug en snurkte met open mond, mevrouw droeg een ontzaglijke slaapmuts, die haar tot over de ooren zakte, zoodat er weinig meer van haar te zien viel dan haar geweldige neus, die, gelijk een dreigend zwaard, recht uit de dekens omhoog stak.

— Zij hebben volstrekt niets menschelijks over zich, bromde Raffles. Kom, Charles laten wij de zaak maar gauw opknappen.

HOOFDSTUK III.

EEN ONVERWACHT SCHOT.

Raffles trad nu snel op het bed toe en liet het schijnsel van zijn electrische zaklantaarn over het gelaat van den snurkenden bankier dwalen.

Charles was aan den anderen kant van het groote bed gaan staan, dat midden in de groote kamer was geplaatst.

Mevrouw Strawberry was de eerste, die door het ongewone licht in de kamer wakker werd.

Zij opende even de oogen, knipperde toen tegen het licht, staarde Raffles en Charles beurtelings met een uitdrukking van gloeiende ontzetting aan en toen verdween plotseling haar dreigend opgeheven neus en vervolgens ook de slaapmuts met fabelachtige snelheid onder de dekens.

Het volgend oogenblik was er van de geheele bankiersvrouw volstrekt niets meer te zien.

De bankier had eenigen tijd langer noodig om wakker te worden

En het moet tot zijn eer gezegd worden, dat hij zich waardiger gedroeg dan zijn echtgenoot.

Hij klapte eerst zijn wijdgeopenden mond hoorbaar toe, en opende hem weer om op barschen toon te vragen:

— Wat moet dat beteekenen?

— Wel, mijn waarde heer — ik geloof niet,

dat er meer beteekenissen dan slechts één aan gehecht kunnen worden! antwoordde Raffles kalm, terwijl hij nonchalant met zijn revolver speelde.

Strawberry ging overeind zitten en keek naast zich.

— Wat heb je met mijn vrouw gedaan, ellendeling! brulde hij.

— Gij behoeft niet zoo te schreeuwen, mijnheer, antwoordde Raffles bedaard. Een blik onder de dekens zal u doen zien, dat wij uw vrouw geen haar op het hoofd gekrenkt hebben.

— Moet dit een aardigheid verbeelden, mijnheer? herhaalde de bankier, op wiens bleek gelaat zich langzamerhand schrik en angst begon af te teekenen.

— Neen, mijnheer Strawberry, het is integendeel bittere ernst! Ik zou u gaarne willen verzoeken mij onmiddellijk de sleutels ter hand te willen stellen van de brandkast, die ik daar-ginds zie staan!

— En als ik weiger! fluisterde de bankier op heeschen toon, terwijl zijn hand langzaam naar zijn kussen gleed.

— Dan zou ik tot mijn spijt gedwongen zijn,

geweld te gebruiken — neen! Weg die hand, want ik versta geen gekschere!

Met een enkelen stap was Raffles bij het kussen, stak er de hand onder en haalde er een kleine browning onderuit, die hij dadelijk in zijn zak liet glijden.

— Mijn waarde collega, zoo wendde de Groote Onbekende zich nu tot Charles, die onbegrijpelijk was blijven staan, wees zoo goed mijnheer Strawberry en zijne echtgenoot even te bewaken, terwijl ik mij belast met het onderzoek van den inhoud dezer kast.

Charles knikte zwijgend en hield den bankier met zijn revolver in bedwang.

Op dit oogenblik klonk een kermende, door de dekens gesmoorde stem, die beval:

— Timotheus, ga dadelijk de politie halen!

Dit bevel klonk onder de gegeven omstandigheden zoo komisch, dat er zelfs een flauw glimlachje verscheen op het van angst vertrokken gelaat van den bankier, terwijl Raffles in een hartelijk gelach uitbarstte.

— Ik vrees zeer, mevrouw, dat uw waarde echtgenoot daartoe niet in de gelegenheid is! zeide Raffles met een hoffelijke buiging naar den vormeloozen hoop dekens, waaronder hij het lichaam van de vrouw des huis vermoedde.

Op dat oogenblik kwam Sultan, de groote waakhond, op een sukkeldrafje het vertrek binnen.

Een glans van vreugde en hoop verscheen op het gelaat van den bankier.

— Pak hen, Sultan! schreeuwde hij, met een stem, die van woede en drift oversloeg. Scheurt hen in stukken!

De hond bleef kwispelstaartend, doodstil midden in het vertrek staan.

Hij keek zijn pas verworven meester aan met zooveel verwondering, ja zelfs verontwaardiging als er ooit in een hondenblik te vinden ware.

Daarop wendde hij den zwaren kop langzaam naar Raffles, alsof hij wilde vragen:

— Gij bedoelt toch zeker dezen heer niet?

Met een wanhopig gebaar liet Strawberry zich weer in zijn kussen terugvallen.

Hij begreep, dat zijn laatste kans verkeken was — de hond kwam vlak naast Raffles staan en aaide met zijn kop aanhalig langs de linker hand van Raffles, die het zachte haar van den hond streelde.

Raffles had intusschen zijn oogen snel door het vertrek laten dwalen en trad nu op een stoel toe, die tamelijk dicht bij het bed stond, en met kleederen bedekt was.

Hij greep een zwarte broek, stak de hand in den zak en haalde er een bos sleutels uit.

— Een zeer verderfelijke gewoonte, mijnheer Strawberry, om zulk een grooten bos sleutels in uw goed te laten zitten. Ten eerste misvormt het uw kleeren, en ten tweede vergemakkelijkt gij den arbeid van personen als ik.

Hij had intusschen de sleutels alle nagezocht, terwijl Charles de revolver onafgewend op het hoofd van den bankier gericht hield.

Vervolgens trad hij naar de kleine brandkast toe, die dicht bij de deur stond en probeerde achtereenvolgens eenige sleutels.

Toen bukte hij zich plotseling en bekeek het slot.

— Wat ezelachtig van mij! bromde hij. Het is een cijferslot!

Hij richtte zich weer tot den bankier en vroeg:

— Hoor eens hier, mijn waarde heer Strawberry! Deze kast is stevig, maar niettemin zou ik haar binnen een half uur kunnen openen — zooals ik de kast beneden reeds geopend heb. Gij kunt mij echter zeer veel moeite en u zelf de vernieling van dit kostbare meubelstuk besparen, door mij spoedig het cijfer op te geven!

De bankier beet de tanden op elkaar.

Hij overdacht misschien, dat er in een half uur zeer veel kan gebeuren.

Wie weet, aan welke hoopvolle verwachtingen hij zich overgaf!

— In ieder geval — hij schudde zwijgend weigerend het hoofd.

— Gij weigert? vroeg Raffles langzaam.

— Ja! antwoordde de bankier.

Raffles haalde de schouders op.

— Nu, alvorens ik uw kast open maak, kunnen wij het nog wel eens op een andere wijze probeeren.

— Mijn vriend, zoo wendde hij zich tot Charles, wees zoo goed en beproef je krachten eens op dit cijferslot. Ik zal intusschen dezen heer en zijn tot mijn spijt nog steeds onzichtbare wederhelpt wel in het oog houden.

Charles stak de revolver in zijn zak, liep snel naar de brandkast, hurkte er voor neer, sloot de oogen en begon het cijferslot met zijn vingers zorgvuldig te betasten.

De tastzenuwen in de toppen van zijn vingers waren namelijk zoo buitengewoon ontwikkeld, dat Charles reeds in menig geval in staat was geweest den goeden stand van een cijferslot te vinden, alleen door dit met gesloten oogen voortdurend heen en weer te draaien.

Vijf minuten verliepen in stilte.

Toen raapte Charles zonder een woord te spreken den sleutelbos op, welken Raffles op den grond had laten vallen.

Hij probeerde een der sleutels, toen een tweede, toen een derde....

En toen liet zich een helder, metaalachtig geluid hooren — de sleutel was in het slot omgedraaid!

— Knap gedaan, jongelief! was alles wat Raffles zeide. Hier is de zak!

Hij maakte den zak weer los, wierp hem Charles toe en deze begon hem spoedig weer te vullen met wat zijn hand in de kast voor het grijpen vond, terwijl de ongelukkige bankier

met samengeknepen vuisten en een blik vol machteloze woede het plunderingswerk waarnam.

Plotseling gebeurde er iets, dat alle personen in het vertrek gedurende eenige oogenblikken stokstijf in dezelfde houding deed verblijven...

In het huis, op de tweede verdieping, klonk een schot!

Een paar seconden later dreunde het plafond boven hun hoofd door den val van een zwaar lichaam.

Gedurende eenige seconden werd er geen woord in het vertrek gewisseld.

De bankier was de eerste, die sprak.

— Een schot! antwoordde Raffles lakoniek.

— Haast je, Charles! zoo wendde hij zich tot Charles die onbeweeglijk naast de reeds half geledigde brandkast hurkte en met een blik van vrees naar zijn vriend opzag.

Willen wij de rest niet meenemen? vroeg de jonge man zachtjes.

— Neen! Kom aanstonds mee! Het is hier niet veilig meer voor ons. Het schot moet in het geheele huis gehoord zijn. Geef hier den zak!

Charles stak hem den zak toe, dien Raffles snel weer om het lichaam bond, waarna hij er zijn wijden regenmantel over liet neervallen.

Vliegensvlug pakten zij hun instrumenten bijeen, vergewisten zich, dat er geen spoor van hen in het vertrek achterbleef en wendden zich naar de deur.

Daar gekomen wendde Raffles zich nog eens om, hief dreigend zijn revolver op en zeide:

— Ik vermoed, dat gij wel pogingen zult doen om mij in de val te laten loopen. Maar ik waarschuw u, dat ik geen medelijden ken, als men mij te na komt!

Het volgende oogenblik, viel de deur dicht.

Raffles en Charles bevonden zich weer op het portaal.

Reeds werd het boven in het huis rumoerig.

Er werden hier en daar deuren geopend en dichtgeslagen en haastige voetstappen snelden heen en weer.

— Vlug! Vlug! Wij hebben geen oogenblik te verliezen! drong Raffles aan.

De beide mannen snelden de trap af bij het licht van hun zaklantaarn.

Juist toen zij beneden waren, ging op de eerste verdieping weer een deur open. Blijkbaar was een der bedienden van den bankier eveneens door het schot en den val van het lichaam gewekt.

Bij het licht van hun lantaarn snelden de beide vrienden door de gangen en bereikten zoo de tuindeur.

Zij vlogen over het tuinpad en bereikten den muur juist toen er ergens in het huis een raam werd opgeschoven en er achter elkaar twee schoten op hen werden afgevuurd, zoo goed gemikt, dat een der kogels vlak naast Charles' hoofd tegen den muur te pletter sloeg.

Het volgend oogenblik echter waren de beide vrienden in veiligheid.

Zij kropen door het gat in den muur, ijlden het tuinhuis uit, snelden door den tweeden tuin en bevonden zich nu weer in het huis van den uitdrager.

Zij snelden ook hier de gang door en daarop opende Raffles voorzichtig de buitendeur en wierp een blik op de straat.

Het was een zonderlinge aandoening voor hem die juist zulk een schokkende gebeurtenis had doorleefd, om de kalmte en de rust te ontwaren in deze afgelegen straat.

Het was duidelijk dat men hier niets van het schot vernomen had.

Bedaard liepen de weinige late voorbijgangers voort.

Nu en dan reed er een cab of huurauto voorbij.

Raffles haalde verlicht adem.

Hij wenkte Charles en spoedig stonden zij beiden op straat.

Zij riepen de eerste de beste huur-auto aan en lieten zich naar een plek brengen op ongeveer tien minuten afstands van de villa in Cromwell-street gelegen.

Daar zonden zij den wagen weg en legden het overige van den weg te voet af.

Toen zij de villa binnentraden sloeg het op een naburige kerkklok drie uur.

Raffles had in de auto en gedurende de wandeling zoo goed als niet gesproken.

Zijn geest scheen nog steeds onder den indruk te verkeren van de zonderlinge gebeurtenis, die zich zooeven had afgespeeld.

De beide vrienden ontlastten zich, zoodra zij het huis waren binnengetreten, allereerst van den buit, nadat zij deze vluchtig geteld hadden.

In den zak bevond zich ongeveer tien duizend pond sterling aan goud en bankbiljetten en een even groot bedrag aan effecten.

Sommige daarvan waren op naam en hadden voor dengene, die ze stal geen waarde, zoodat Raffles zich voornam, zooals hij steeds bij dergelijke aangelegenheden deed, ze aanstonds aan den eigenaar terug te zenden, liever dan ze te vernietigen.

Het geld en de effecten werden zorgvuldig in een der vele geheime vakken der villa weggeborgen en daarop begaven de beide vrienden zich naar de bibliotheek, zooals hun gewoonte was na iedere geslaagde „onderneming”!

Terwijl Charles een rhumgrög gereedmaakte, daar de oude Gaston zich natuurlijk reeds lang ter ruste had begeven, sprak Raffles het eerste woord in verband met het zonderlinge voorval dat zich zooeven in het huis van den bankier had afgespeeld.

— Wie zou er boven ons hoofd zijn doodgeschoten? vroeg hij.

Charles draaide zich om, met een glas rhum in de hand.

— Waarschijnlijk de man die daar woont! zeide hij. Weet je niet hoe hij heet?

— Jawel — omdat het voor mij van nut is om steeds te weten wie het huis bewonen, waar ik van plan ben een bezoek te brengen. Er woont een nog jonge man, die een positie bekleedt op het ministerie van buitenlandsche zaken. Hij is geloof ik referendaris en heet Jack Brackwater!

— Was hij rijk?

— Neen, dat geloof ik niet, maar hij moet nog al iets van zijn vader te wachten hebben. Dit heb ik niet onderzocht, maar toevallig op de club gehoord.

Dat alles brengt ons echter niet veel verder!

meende Charles met een flauw glimlachje. Het is immers volstrekt niet zeker dat hij degen is, wien het doodelijk schot trof?

Raffles zweeg.

— Neen, zeker is het natuurlijk niet! Hij kan bijvoorbeeld wel geschoten hebben op iemand dieb ij hem was. Hij zal als jonggezel wel eens laat vrienden bij zich ontvangen.

— Bewoonde hij de geheele verdieping?

— Neen — slechts de helft! De andere helft is verhuurd aan een leeraar in de natuurkunde aan een onzer Universiteiten. Nu — hoe het ook zij — wij zullen de geschiedenis wel in de bladen lezen.

HOOFDSTUK IV.

EEN ZONDERLINGE MISDAAD.

Den volgenden morgen om tien uur zaten de beide vrienden aan het ontbijt.

Beiden waren verdiept in de lezing van de ochtendbladen.

Plotseling riep Charles uit:

— Hier heb ik al iets gevonden! De „Daily Mail” geeft toch altijd van die prachtige, lange verhalen.

— Lang, maar niet steeds even nauwkeurig! merkte Raffles op drogen toon op. Nu, laat maar eens hooren wat zij mededeelt!

De jonge man vouwde het blad op en las toen met zijn heldere stem voor:

Een dubbele misdaad in Oxfordstreet.

In den afgelopen nacht heeft in de bekende Bankzaak van onzen geachten stadgenoot Timotheus Strawberry een dubbel misdrijf plaats gegrepen, waarvan de politie op dit oogenblik nog niet kan zeggen, of er een onderling verband bestaat tusschen de beide misdaden.

Volgens de verklaringen van den heer Strawberry, aangevuld door de getuigenissen van zijn echtgenoot, drongen in den afgelopen nacht, omstreeks twee uur een paar gemaskeerde bandieten in het echtelijk slaapvertrek binnen, nadat zij blijkbaar met behulp van een gebogen ijzerdraad de beide deurgrendels hadden teruggetrokken.

Het is echter tot dusverre raadselachtig op welke wijze de inbrekers er in geslaagd zijn dadelijk de juiste plek van deze grendels te bepalen.

Even zonderling is het, dat Sultan, de groote waakhond van den bankier, niet alleen geen alarm heeft gemaakt, maar volgens zijne

gedragingen de beste maatjes met de bandieten scheen te zijn.

De beide schelmen waren met de grootste elegance gekleed en droegen een wijden avondmantel.

Zij waren gemaskerd, maar de heer Strawberry verklaarde aan den heer Baxter, die het onderzoek leidt, dat hij althans een der inbrekers zeker weer zou herkennen, daar deze een langen gitzwarten baard droeg. Zeer terecht echter deed onze heer Baxter dadelijk opmerken, dat deze baard wel eens valsch had kunnen zijn.

De twee kerels waren met revolvers gewapend en terwijl een hunner aldus het verschrikte echtpaar in bedwang hield, slaagde de ander er in het geheim van het cijferslot te ontraadselen en de geldkast te openen.

Maar nu geschiedde er iets zeer zonderlings. Want boven in het huis klonk plotseling een schot, terwijl de val van een zwaar lichaam vernomen werd. De beide inbrekers wisten niets beters te doen dan spoedig de vlucht te nemen. Hieruit zou men dus moeten opmaken, dat zij volstrekt niets te doen hadden met deze tweede misdaad, echter doet de heer Baxter opmerken, ons inziens niet zonder grond, dat er niettemin wel degelijk verband tusschen de beide misdaden kan bestaan. Een nader onderzoek zou dit ongetwijfeld uitwijzen.

Liet dit misdrijf aan duidelijkheid niets te wenschen over — de zaak van het schot is heel wat ingewikkelder! Het slachtoffer is de heer Jack Brackwater, referendaris op het departement van buitenlandsche zaken, een jonge man van omstreeks vijf en twintig jaar, van zeer krachtigen lichaamsbouw en als sport-

man welbekend. De politie erkent, dat zij voor een raadsel staat! Het lichaam van den zwaar gewonden jongen man — men vreest namelijk voor zijn behoud — werd midden in zijn kamer gevonden. En om in deze kamer door te dringen, moest de deur worden opengebroken. De twee ramen, die op den tuin uitzien, waren beide gesloten en de gordijnen waren dichtgetrokken.

De tweede deur van het vertrek geeft toegang tot de slaapkamer, en ook van dit vertrek was de gangdeur op slot! Wel werd er een wapen in de woning gevonden, een browning van zwaar kaliber, maar dit lag in de lade van een kleine schrijftafel in de slaapkamer op minstens zestig passen van het slachtoffer af!

Jack Brackwater is onmiddellijk door een dokter onderzocht, die ernstige vrees voor zijn leven koesterde. Stellig zou de ongelukkige jongeman bezweken zijn door bloedverlies, indien de geneesheer slechts een kwartier later ware gekomen.

Bedienden houdt Jack Brackwater er niet op na. Zijn huishouding wordt waargenomen door een oude dame, die op een hooger gelegen verdieping slaapt en een dienstmeisje, dat 's avonds vertrekt.

Ten slotte deelen wij nog mede, dat het geroofde bedrag in de bank van den heer Strawberry, ongeveer dertig duizend pond sterling bedraagt!

Wij beloven onze lezers hun van de verdere ringen van het onderzoek nauwkeurig op de hoogte te zullen houden.

Charles legde het blad naast zich neer en keek Raffles vragend aan.

Deze bestudeerde zijn nagels en vestigde toen zijn heldere oogen op zijn beurt op het gelaat van den jongen man.

— Wel, wat denk je er van? vroeg Charles eindelijk.

— Wat zou ik er van denken, als ik niet meer bijzonderheden weet? vroeg Raffles schouderophalend.

— Maar nu je die niet weet — vind je de zaak niet vreemd?

— Het is zeker zonderling genoeg! En toch zou zij al dadelijk heel wat minder belangwekkend worden, als wij bijvoorbeeld wisten of de sleutel van die gesloten gangdeur al of niet aan de binnenzijde van de deur stak.

— En die van de slaapkamer?

— Van de slaapkamer ook!

— Ja, dat maakt de zaak al heel wat ingewikkelder! hernam Raffles peinzend. Een zelfmoord schijnen we te moeten uitsluiten, ofschoon die toch vaker gepleegd wordt dan wij wel denken, om redenen welke wij volstrekt niet vermoed hebben. Maar daar er geen wapen op het lichaam van Jack Brackwater gevonden

is, en het repeteerpistool op zestig pas afstand lag, zoo moeten wij die mogelijkheid maar uitschakelen. Blijft de vraag, hoe de moordenaar in het vertrek kwam — of liever gezegd, hoe hij het weer verliet!

— En het motief? vroeg Charles.

— Het motief! vroeg Raffles eenigszins ongeduldig. Als men het motief van een misdaad kent, dan is zij immers meteen opgehelderd.

De beide vrienden zwegen een oogenblik.

Charles zette de lezing van het artikel voort, waaraan hij bezig was, terwijl Raffles peinzend vóór zich uit keek.

Eindelijk vroeg de Groote Onbekende:

— Van ons heeft de politie zeker geen spoor kunnen ontdekken?

— Volstrekt niets! antwoordde Charles lachend. Maar hier heb ik iets, dat je wel genoeg zal doen.

— Laat eens hooren!

— De ongelukkige Strawberry heeft reeds hedenmorgen vijfhonderd pond sterling uitbetaald aan den heer Baxter van de Windsorclub, ter betaling van een verloren weddenschap.

— De arme man! kwam Raffles meewarig. Dat zal hem een les zijn om voortaan zulke dwaze weddenschappen niet meer aan te gaan.

Raffles stond op en begon met de handen op den rug de eetzaal op en neer te loopen.

Charles volgde hem eenigen tijd met den blik.

Toen zeide hij:

— Als ik mij niet vergis, schijnt de zaak je zeer veel belang in te boezemen?

— Inderdaad, dat wil ik niet ontkennen. Jij zelf zult toch wel inzien, dat we hier voor een wonderlijke aangelegenheid staan. Daar wordt in het holst van den nacht een jonge man in zijn kamer neergeschoten, zonder dat men een spoor van den misdadiger vindt niet alleen, maar ook zonder dat men kan nagaan, hoe hij in het vertrek, en vooral hoe hij er weer uit is gekomen! Vermist is er niets, niet waar?

— Hoegenaamd niets!

— In het vertrek heerschte volstrekt geen wanorde?

— Niet de minste!

— Diefstal kan dus niet de aanleiding geweest zijn —?

— Dat schijnt uitgesloten te zijn.

— Welnu, dan blijven er volgens mij maar twee motieven over: Liefde en wraak!

— Het is mogelijk! hernam Charles. Hoe het zij — wij zullen dat spoedig genoeg vernemen, tenminste wanneer de ongelukkige Jack Brackwater niet aan zijn wond bezwijkt.

— Van die wond gesproken — kun je niets vinden over haar aard?

— Jawel, ik meen zooeven reeds iets te hebben gelezen daaromtrent! antwoordde Charles.

Hij begon weer snel onder den stapel kranten te zoeken.

— Hier heb ik het! riep hij na eenigen tijd uit. De „Times” verklaart, dat de kogel reeds uit het lichaam verwijderd is. Het is een geblindeerde revolverkogel, afgeschoten uit een revolver van klein kaliber, maar waarschijnlijk van zeer goede kwaliteit, die op een afstand, tusschen de drie en tien meter varieert.

— Nu, erg duidelijk is de aanwijzing niet! bromde Raffles. Een revolver van goed maaksel — een kogel, die is afgeschoten op een afstand van drie tot tien meter — het helpt ons allemaal niet veel verder. Neen, als ik er iets van weten wil, dan zal ik de zaak zelf moeten onderzoeken.

— Ben je het dan van plan? riep Charles verbaasd uit.

— Waarom niet? Waarom zou ik niet eens voor Sherlock Holmes mogen spelen, terwijl ik zoo vaak de rol van professor Moryarthy heb moeten vervullen? De zaak van den heer Strawberry is achter den rug en voor ons afgesloten, ik zie dus niet in, waarom ik den arbeid niet mag doen volgen door het vermaak.

— Maar de politie zal je beletten om een onderzoek in te stellen!

— Kom, kom! Bij vroegere gelegenheden heeft mijnheer Baxter zich gehaast mij alle mogelijke faciliteiten te verschaffen, als ik eens voor amateur-detective wilde spelen. Ik ben er dan ook van overtuigd, dat hij ditmaal evenzoo zal handelen.

— Maar beste Edward — als Jack Brackwater weer beter is, zal hij toch zelf de zaak kunnen oplossen? riep Charles uit.

— Dat is nog zoo zeker niet! hernam Raffles kalm.

— Niet zeker? herhaalde Charles verbaasd. Hij moet toch in ieder geval hebben kunnen zien wie hem neerschoot?

— Ik herhaal je, dat dit volstrekt niet zeker is! Het slachtoffer kan immers zeer goed geslapen hebben, of met den rug naar den moordenaar hebben toegestaan!

Charles wierp snel weer een blik in de „Times” die hij in de hand hield.

— Neen! riep hij uit. Jack Brackwater is in de borst getroffen — en wacht eens even — de revolverkogel heeft eerst zijn arm doorboord! Daaruit maakte Baxter, volgens mij niet ten onrechte op, dat het slachtoffer in een onwillekeurig gebaar tot afweer den arm heeft opgeheven, toen hij de revolver op zich gericht zag.

— Ja — of wel, hij heeft aan de tafel zitten slapen, met het hoofd op de armen gerust! vulde Raffles kalm den zin aan.

Charles keek hem met groote oogen aan.

— Maar dat is eveneens volstrekt niet onmogelijk! riep hij uit.

— Vond Baxter dat ook?

— Neen, daarvan kan ik niets vinden! antwoordde Charles lachend.

— Nu, hoe het zij — wij zullen er wel spoedig meer van weten. Ik ken Jack Brackwater oppervlakkig. Er ligt dus niets vreemds aan, als ik verlof vraag om hem te gaan bezoeken!

— Het is de vraag of de dokter je bij hem toelaat!

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren. Heb je lust mij te vergezellen?

— Dat spreekt immers van zelf! riep Charles haastig uit. Ik zou het niet graag willen missen.

— Laten wij ons dan spoedig aankleeden.

De beide vrienden verlieten de eetzaal en begaven zich snel naar hun slaapkamer, waar zij zich in een keurig wandelcostuum staken.

Zij lieten Henderson den chauffeur met een der fraaiste auto's voorkomen en spoedig bevond de wagen zich op weg naar de Oxfordstreet.

En nu stond de auto stil voor hetzelfde huis, waar binnen Lord William Aberdeen en zijn vriend slechts weinig uren geleden onder een geheel andere gedaante, zulk een opwindend avontuur hadden doorleefd!

Zij schelden aan en de deur werd hun geopend door een oude vrouw, wier gelaat de sporen van pas vergoten tranen droeg.

Het was Miss Briggs, de oude huishoudster van Jack Brackwater.

Zij keek de beide bezoekers even aan en vroeg toen met toonlooze stem:

— Wie zijt gij?

— Ik ben Lord William Aberdeen, de vice-president van de Windsor Club, Miss, en ik zou mij gaarne op de hoogte willen stellen van den toestand waarin zich onze jonge vriend Jack Brackwater bevindt!

De oogen van de oude vrouw werden vochtig.

Zij bracht een klein zakdoekje naar haar mond en fluisterde:

— Mijn arme jonge meester maakt het zeer slecht, Mylord! Ik vrees zelfs dat de dokter u niet zal toestaan hem thans te zien. De meest volstreekte rust is hem voorgeschreven en de minste opwinding zou doodelijk voor hem kunnen zijn.

— Ik beloof u, Miss, dat ik niets zal doen, zonder verlof van den geneesheer. Is de dokter nu bij hem?

— Er zijn er twee, Mylord! Ik zelf heb een beroemd professor laten ontbieden. Gij weet niet hoeveel ik van mijnheer Brackwater hield!

— En wordt de woning soms nog door de politie bewaakt?

— Neen, Mylord — de agent die voor de kamer op wacht stond, waar de raadselachtige misdaad op mijn meester is gepleegd, is zooeven heengegaan.

— Dus ik zou dat vertrek wel eens mogen zien?

De oude vrouw scheen te aarzelen.

— Eigenlijk heeft mijnheer Baxter, de inspecteur van politie, gelast dat niemand het

vertrek mocht betreden, voor mijnheer Sullivan, een der inspecteurs van Scotland Yard, nogmaals een nauwkeurig onderzoek had ingesteld.

— Ik beloof u, Miss, dat ik niets zal aanraken, en dat gij voortdurend bij mij moogt blijven! hernam Raffles glimlachend. Ik zou het echter zeer op prijs stellen, indien ik het vertrek eens mocht zien, waar de misdaad is gepleegd.

— Wees dan zoo goed mij te volgen, heeren, dan zal ik aan den geneesheer vragen, of gij bij mijnheer Brackwater kunt worden toegelaten.

Raffles en Charles bestegen de trap, voorafgegaan door de oude huishoudster.

Spoedig hadden zij de tweede verdieping bereikt, waar het thans volmaakt stil was.

Het dienstmeisje was blijkbaar reeds weer naar huis gezonden.

Op haar teenen loopend, ging miss Briggs naar de deur van de slaapkamer en klopte zeer zachtjes aan.

De deur werd voorzichtig op een kier geopend en de dokter stak zijn hoofd naar buiten.

— Wat is er? vroeg hij fluisterend.

— Daar zijn twee vrienden van mijnheer, die wenschen toegelaten te worden.

— Onmogelijk! zeide de dokter zachtjes. De gewonde slaapt, en hij mag volstrekt niet gewekt worden. Misschien kan deze slaap hem redden.

— Ik verzeker u, dokter, dat ik er niet aan denk mijn vriend te wekken, klonk nu fluisterend de stem van Raffles, die naderbij was gekomen. Eenige seconden aan zijn ziekbed zijn mij voldoende!

De dokter scheen even te aarzelen en zeide toen:

— Ik geloof, dat ik de eer heb Lord William Aberdeen voor mij te zien? Welnu, als gij mij belooft geen woord te zeggen, en zelfs niet te fluisteren, dan kunt gij even binnenkomen!

— Ik beloof het u, dokter! zeide Raffles.

De dokter opende de deur een weinig verder en Raffles trad binnen.

Het vertrek was in schemering gehuld, daar de gordijnen voor de helft waren dichtgeschoven.

Blijkbaar had er zooeven een operatie plaats gehad, want het scherpe oog van Raffles ontdekte eenige kommen, handdoeken, verbanden en operatie-instrumenten.

In een hoek van het vertrek was een verpleegster bezig deze instrumenten zwijgend te reinigen.

Op het groote bed, dat tegen een der muren was geschoven, lag het beweginglooze lichaam van Jack Brackwater.

Het knappe gelaat van den jongen man was zoo bleek als de dood.

De oogen waren gesloten en lange wimpers teekenden een breede schaduw op de wasbleeke wangen.

De zwaargewonde scheen zelfs niet adem te halen.

Zijn bovenlichaam, dat eenigszins boven de dekens uitstak, was ontbloot en een breed verband liep onder de oksels door.

Een der armen, die op het dek lag, was voor de helft omzwachteld.

Raffles had dit alles met één oogwenk gezien.

Hij liet daarop zijn blik vliegensvlug door het vertrek dwalen en nam alles nauwkeurig in zich op.

Vervolgens liep hij geheel onhoorbaar, en tot niet geringe verbazing van de geneesheeren, naar het raam, sloeg het gordijn een weinig terzijde en wierp een blik naar buiten.

Toen bekeek hij het slot van de tusschendeur, die naar de kamer leidde, waar de misdaad gepleegd was en keerde eindelijk naar het bed terug.

Hij wierp een langen blik op het beweginglooze lichaam en knikte toen de beide geneesheeren toe.

— Ik dank u! fluisterde hij zachtjes. Zoudt gij wel zoo goed willen zijn, mij op de gang nog eenige mededeelingen te verschaffen?

Eén der geneesheeren, die hem reeds te woord had gestaan, knikte zwijgend en volgde hem op de gang.

Raffles zag hem ernstig aan en begon:

— Is de wond doodelijk, dokter?

— Doodelijk niet, maar zeer gevaarlijk.

— Is de familie van den jongen man op de hoogte gebracht? Zijn ouders wonen immers in Edinburgh?

— Dat is reeds geschied, Mylord! Ik heb echter in het telegram tevens vermeld, dat iedere opwinding doodelijk kon zijn. Ik koester echter de hoop, dat na onze welgeslaagde operatie alle kans op herstel niet is uitgesloten! Het is een zaak van een paar dagen. Indien de zieke de wondkoorts en het bloedverlies te boven komt, en wanneer zich binnen deze twee dagen geen complicaties voordoen, dan kan hij als gered worden beschouwd, hoewel het dan waarschijnlijk nog weken lang zal duren vóór hij weer op mag staan.

— Ik dank u, dokter! zeide Raffles. En zeg mij nu nog alleen maar, of de verloofde van Jack Brackwater eveneens gewaarschuwd is. Ik meen namelijk te weten, dat Jack Brackwater op het punt stond in het huwelijk te treden!

De dokter fronste de wenkbrauwen en haalde de schouders op.

— Miss Griggs heeft daar dadelijk aan gedacht! zeide hij. Reeds vanmorgen heeft zij zelve miss Highborn een telegram gezonden. Tot onze groote verwondering echter heeft het jonge meisje nog niets van zich laten hooren.

— Dat is eigenaardig! zeide Raffles verwonderd.

— Zeg maar dat het onbegrijpelijk is, My-

lord! zoo mengde zich miss Briggs in het gesprek. Want ik weet zeker, dat zij dol veel van hem hield, en toen mijnheer Brackwater ongeveer drie maanden geleden van zijn paard viel en tamelijk ernstig gekneusd werd, kwam zij eerder driemaal, dan tweemaal per dag naar zijn toestand vragen.

Raffles had intusschen de punten van zijn schoenen bekeken.

— Ilse Highborn! Ilse Highborn! bromde hij zachtjes voor zich heen, als in gedachten verzonken. Hoe komt het, dat die naam mij zoo bekend voorkomt?

— Zij is de dochter van den schatrijken Engelschen graanhandelaar Highborn, die bij de ramp van de „Titanic” om het leven is gekomen! antwoordde de dokter.

— Juist, juist! zeide Raffles op levendigen toon. Nu herinner ik het mij weer. Indertijd hebben de bladen vol gestaan van bijzonderheden omtrent de heldhaftige wijze, waarop hij nog getracht had een aantal passagiers in een der reddingbooten te helpen.

— Zoo is het, Mylord! Zijn dochter werd echter gered, maar met haar vader kwam tevens haar geheele familie om het leven. Maar haar vader, die een wonderlijk voorgevoel scheen te hebben gehad van het ongeluk dat hem boven het hoofd hing en die trouwens zeer bevreesd was voor een zeereis, had reeds van te voren maatregelen getroffen, en haar leven verzekerd. Hij had zelfs nog bij zijn leven haar voogd benoemd, een zijner neven, graanhandelaar evenals hij.

Raffles had opmerkzaam toegeluisterd.

Nu drukte hij den dokter de hand en zeide:

— Ik dank u voor die inlichtingen, dokter. Wellicht kunnen zij... ik meen: de politie, wel van nut zijn!

De dokter boog en begaf zich weer naar de ziekenkamer, na Raffles te hebben beloofd, dat hij een boodschap naar het clubgebouw zou

zenden, zoodra de toestand een ernstigen keer mocht nemen.

— En nu houd ik u aan uw belofte, Miss! zoo wendde Raffles zich vriendelijk tot de oude huishoudster.

Miss Briggs haalde een sleutel uit haar zak en opende de deur van het studeervertrek, hetwelk aan de slaapkamer van Jack Brackwater grensde.

De beide vrienden traden de kamer binnen. Hier was het helder licht, daar de gordijnen te zijde waren geslagen.

Raffles nam midden in de kamer, dicht bij een met boeken en papier beladen tafel plaats en wierp een blik om zich heen.

— De gordijnen waren immers gesloten, als ik mij niet vergis? zoo wendde hij zich tot Miss Briggs.

— Ja, Mylord! Mijnheer Baxter heeft ze opengeschoven omdat hij anders niet kon zien.

Raffles trad naar het venster toe.

Het was een dubbel raam, dat naar buiten geopend werd.

Raffles bekeek het met de grootste zorgvuldigheid.

Toen opende hij het, leunde naar buiten en bekeek door zijn vergrootglas met de grootste aandacht het kozijn en de raamposten.

Toen stak hij de loupe met een langzaam gebaar weer in zijn vestzak en keek Charles, die zwijgend was blijven staan, met een verwonderden blik aan.

— Kunt gij iets ontdekken, Mylord? vroeg Charles.

— Niets, mijnheer Brand! Niet het minste spoor van een voetafdruk, noch de greep van vingers, geen vlek, geen schram! Het is zeker, dat de moordenaar in ieder geval niet door dit venster is binnengekomen!

— Kan hij er ook doorheen gevuurd hebben, juist zooals geschiedde in die zaak van den Duitschen spion?

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Onmogelijk, het hout is overal geheel gaaf.

HOOFDSTUK V.

RAFFLES DOET EEN ONTDEKKING.

Nu wendde hij zich weer tot Miss Briggs met de vraag:

— Mijnheer Jack Brackwater hield er zeer geregelde gewoonten op na?

— Zoo geregeld als een klok, Mylord!

— Zoo? Dat is misschien van belang! Hoe laat kwam hij gewoonlijk thuis?

— Nooit later dan half een!

— Ging hij dan aanstonds naar bed?

— Niet altijd! Hij studeerde geloof ik voor een of ander examen en dan bleef hij wel eens tot drie of vier uur werken, ofschoon ik hem daarover meermalen beknord heb.

— Ei, ei! Was dat buiten u aan nog meer menschen bekend, als ge weet?

— Dat geloof ik wel, Mylord! antwoordde Miss Briggs, wel eenigszins verbaasd over dit verhoor. Mijnheer Jack was mededeelzaam van

aard en hij had veel vrienden, wat voor zoo'n lieven jongen geen wonder is!

Raffles had nauwelijks op het einde van den zin gewacht.

Hij was weer snel op de tafel toegelopen en liep er nu eenige malen omheen.

Toen wierp hij een blik naar de zoldering.

— Staat deze werktafel steeds op dezelfde plaats?

— Neen, overdag dragen Tilly, het dienstmeisje en ik haar steeds wat dichterbij het raam, maar 's avonds staat zij altijd juist onder deze elektrische lamp.

— Waar zat Jack Brackwater meestal?

— Daar, waar gij nu staat, Mylord! antwoordde de oude vrouw.

— Hij hield er zeker een schrijfstool op na?

— Zeker, daar staat hij in dien hoek!

Raffles ging den stoel halen, zette hem voor de tafel, nam er op plaats, sterkte zijn beenen voor zich uit en keek nu langzaam om zich heen.

Toen vestigde hij zijn heldere oogen op het gelaat van Charles die nieuwsgierig zijn bewegingen had gevolgd.

— Mijnheer Brand, zoo begon de Groote Onbekende, ik zit dus hier op dezelfde plaats, waar Jack Brackwater moet hebben gezeten toen hij overvallen werd! Ik heb nu het raam aan mijn rechterhand, de deur van de slaapkamer schuin rechts achter mij, de deur van de gang links naast mij, en ten slotte den schoorsteenmantel vlak tegenover mij. Zoudt u zoo goed willen zijn deze situatie eens even voor mij te schetsen?

Charles haalde vlug zijn zakboekje te voorschijn en begon de kamer na te teekenen, terwijl hij de plaats der verschillende meubelen zeer nauwkeurig aangaf.

Miss Briggs stond met de armen over elkaar geslagen nieuwsgierig en aandachtig toe te zien.

En Raffles bekeek ondertusschen het blad van de tafel eens.

Er lagen eenige dag- en weekbladen, vakbladen over staathuishoudkunde, brochures over politieke vraagstukken en voorts eenige dikke leerboeken over het Staatswezen en zoo voort.

Vlak voor Raffles lag een boek opengeslagen.

Zonder het aan te raken bekeek de Groote Onbekende het nauwkeurig.

— Taaie kost! bromde hij in zich zelf. Het zou mij volstrekt niet verwonderen, als een gezonde, krachtige jongen boven dit leerboek in slaap viel. Maar wat hebben wij hier?

Hij bukte zich nog eens verder over het boek en slaakte een lichten kreet van voldoening.

— Hebt gij iets ontdekt, Mylord! vroeg Charles, terwijl hij zijn opschrijfboekje dichtklapte en weer in zijn zak stak.

— Dat geloof ik wel, mijnheer Brand. Kom eens hier en zie zelf!

Charles trad nader.

Raffles wees hem naar de onderzijde van het boek en vroeg toen:

— Waar ziet gij dit kleine geultje voor aan, dat schuins over den onderkant van de bladzijden heenloopt en wel ongeveer door veertig- of vijftig pagina's.

Charles bekeek het geultje nauwkeurig.

Toen richtte hij zich op.

Zijn oogen schitterden.

— Dit geultje is ongetwijfeld veroorzaakt door den kogel uit de revolver van den moordenaar! riep hij uit.

— Daar valt niet aan te twifelen! hernam Raffles kalm. Wij kunnen dus deze twee zaken al vast als zeker aannemen: Jack Brackwater heeft hier op dezelfde plek gezeten als ik, toen hij getroffen werd, en de moordenaar stond vlak voor hem, toen hij het schot loste.... tenzij....

Raffles hield plotseling op, verliet zijn plaats aan de tafel, liep er omheen en ging op den breeden schoorsteenmantel af.

Het was een fraaie schouw, zeker even oud als het overige gedeelte van het huis, dat omstreeks zeventienhonderd vijftig gebouwd was en waarvan slechts het benedenste gedeelte was gemoderniseerd.

Met het oog van een kenner bekeek hij de reusachtige marmeren pendule en de beide zware coupes, die er bij behoorden.

— Dat is een prachtig oud stuk! riep hij bewonderend uit. Is zij het eigendom van mijnheer Brackwater? zoo wendde hij zich tot Miss Briggs.

— Pardon, Mylord — het is een erfstuk uit mijn familie! antwoordde de oude huishoudster met trotsch. Het is een Fransche pendule en mijn vader zeide, dat zij minstens tachtig kilo woog.

— Dat verwondert mij niet! zeide Raffles, terwijl hij het prachtstuk vol bewondering bekeek. Zij is bijna een halve meter hoog en breed. Nu, ik wensch u geluk met het bezit van dit prachtstuk. Ik hoop het nog wel eens onder aangenamer omstandigheden te kunnen bewonderen.

Hij keek even onder de pendule en er lag een verwonderde trek op zijn gelaat, toen hij zich weer oprichtte.

Er scheen een vraag op zijn lippen te liggen, maar hij bedwong zich en zette zijn onderzoek voort.

Plotseling slaakte hij een kreet van verontwaardiging.

— Ik zie dat hier centrale verwarming is aangebracht? riep hij uit. Wat een schandelijk anachronisme! riep hij uit. Hoe durft men het wagen zulk een modern wanproduct te plaatsen vlak voor zulk een kostelijke oude schouw. De schoorsteen is toegemetseld naar ik zie!

— Ja, Mylord, dat heb ik ook wel eens ge-

dacht! merkte Miss Briggs op. Maar er is nu eenmaal in het bankgebouw centrale verwarming en de huisbaas wilde hier volstrekt geen gewone kachel hebben, ofschoon die hier toch jaren gestaan heeft!

— Hoe heet die huisbaas? vroeg Raffles snel.

— Fred Mortimer!

— Heeft hij het huis reeds lang in bezit?

— Sedert een jaar!

— Hoe lang woont Jack Brackwater hier?

— Minstens vijf jaar!

Vragen en antwoorden waren elkander snel gevolgd.

De oogen van Raffles hadden een zonderlingen, staalhard glans aangenomen.

Charles, die geen oog van hem had afgewend, begreep, dat de hersens van zijn vriend met razende snelheid werkten en dat hij blijkbaar reeds een meening gevormd had.

Het volgende oogenblik echter had het gelaat van Lord William Aberdeen weer zijn gewone geblaseerde uitdrukking aangenomen.

Hij richtte zich weer op, keek nog eens naar de pendule en vroeg, terwijl hij zich tot de oude huishoudster wendde:

— Staat dit prachtstuk al lang stil?

— Al jaren, Mylord! antwoordde Miss Briggs glimlachend. Wij durven het werk er niet goed laten uitnemen, uit vrees dat er iets aan de pendule bederft!

— Gij hebt gelijk! bromde Raffles.

Hij boog het hoofd zoo dicht mogelijk naar den schoorsteen toe en trachtte achter de pendule te kijken.

Dit was echter onmogelijk, daar het zware stuk bijna tegen den muur aan stond.

Raffles ging weer naar de tafel toe en nam nogmaals in den stoel plaats.

— Heeft niemand aan het boek geraakt? vroeg hij opnieuw.

— Neen, Mylord!

— Dan zal ik eens probeeren om mij geheel den toestand van Jack Brackwater omstreeks twee uur in den afgelopen nacht voor te stellen. Mijnheer Brand wees zoo goed om vlak tegenover mij te gaan staan.

Charles deed wat hem verzocht was.

Raffles schoof den stoel een weinig terug, plaatste de ellebogen op het tafelblad, steunde de kin in de handpalm en vervolgde toen:

— Ga eens wat meer rechts staan, mijnheer Brand — nog wat meer — ongeveer ter hoogte van de pendule! Veronderstel nu eens dat gij een revolver in de hand hadt, zoudt gij dan denken, dat gij mij in de borst zoudt kunnen treffen?

Charles keek nauwkeurig toe voor hij antwoordde.

Toen zeide hij:

— Als ik voor de pendule blijf staan, bevind ik mij niet recht tegenover je. En als ik van deze

plek af schoot, dan zou de kogel hoogstwaarschijnlijk eerst je arm treffen.

— Het boek is zeer dik — is het mogelijk, dat de kogel eerst langs den onderkant van de bladzijden zou strijken?

— Welzeker — dat is zeer goed mogelijk. Raffles stond vlug op.

— Dan is ons onderzoek voor heden afgelopen, mijnheer Brand!

Nu wendde de Groote Onbekende zich opnieuw tot de huishoudster met de opmerking:

— Gij zult het misschien wel eenigszins vreemd gevonden hebben, Miss, dat ik u zoo veel vragen heb gesteld, en mij eenigszins voor doe als een inspecteur van politie. Geloof echter, dat ik daartoe alleen gedwongen word door mijn groote belangstelling in deze zonderlinge zaak!

— En meent gij, dat gij haar zoudt kunnen oplossen? vroeg de huishoudster nieuwsgierig.

— Ik heb haar opgelost, Miss! antwoordde Raffles kalm.

En voor de huishoudster na haar uitroep van verbazing verder had kunnen gaan, hernam de Groote Onbekende, terwijl hij zijn hoed greep:

— Neen, Miss, gij moogt mij nu verder niets vragen! En vooral moogt ge ook niets zeggen aan mijnheer Baxter, wanneer deze terugkomt! Ik zou namelijk niet graag als oudsider dien braven heer in de wielen rijden, dat begrijpt ge wel!

— En zult gij nog eens terugkomen, Mylord?

— Zonder eenigen twijfel! En ik hoop dat de dokter mij dan betere berichten zal kunnen geven! Nog iets — wanneer Miss Ilse Highborn hier onverhoopt nog mocht komen — wat niet geheel onmogelijk is — wees dan zoo goed haar onmiddellijk bij mij te zenden, maar deel haar tevens mede, dat zij met niemand over dat verzoek moet praten.

— Ik zal het doen, Mylord! antwoordde de huishoudster, zeer verbaasd over dit verzoek.

— Wees zoo goed mij te volgen, mijnheer Brand! zoo wendde Raffles zich tot Charles, die zelf hoogelijk verwonderd was en er niet het flauwste vermoeden van had, wat zijn vriend kon bedoelen.

De beide vrienden namen met eenige troostende woorden afscheid van Miss Briggs en even later zaten zij weer in de auto.

Raffles lachte zachtjes voor zich heen en zeide toen:

— Ik ben zeer benieuwd, wat onze vriend Baxter hier van maakt!

— Maar heb je dan werkelijk al iets gevonden, Edward? riep Charles in de grootste verbazing uit.

— Jongelief — het is een zeer banale roofmoord, die echter met zeer veel sluwheid is ten uitvoer gebracht!

— Maar ik kan volstrekt niet inzien, waar je

dat uit afleidt, riep Charles wanhopig uit, en ik ben toch waarlijk geen ezel!

— Dat ben je ook niet, beste jongen! her-nam Raffles glimlachend. Je combineert alleen maar iets minder snel dan ik — dat is het eenige.

Charles bracht de hand naar het hoofd en vervolgde:

— Wacht nu eens even — laat ik nu eens nagaan wat ik je heb zien doen, en dan trachten daaruit zelf mijn conclusie te trekken. Ik ben toch in dezelfde kamer geweest!

— Nu, begin dan maar eens! zeide Raffles.

— Je hebt eerst het raam onderzocht en daaraan volstrekt niets opgemerkt.

— Juist — en daaruit vloeit al dadelijk voort, dat de moordenaar daardoor niet is binnengekomen!

— Maar Jack Brackwater kan hem hebben meegebracht.

— Onmogelijk! De deur was van binnen gesloten.

— Dat is waar! Zie je wel dat ik dom ben, dat had ik vergeten. Je bent vervolgens aan de tafel gaan zitten en hebt daar de kleine geul in de bladzijden van het leerboek ontdekt. Ik begrijp daaruit, evenals jij ook, dat de moordenaar tegenover den jongen man heeft moeten staan! Maar hoe duivel, is hij dan buiten de kamer gekomen?

— Beste Charles — hier zijn wij immers juist aan het kardinale punt genaderd? Als het volstrekt vaststaat, dat de moordenaar de kamer niet verlaten heeft na zijn daad, dan is het immers duidelijk, dat hij er in het geheel niet in is geweest.

Charles keek den Grooten Onbekende verbluft aan.

— Dus — door de deur....? zoo begon hij,

— Niet door de deur, want dan zou de kogel hem in de zij hebben moeten treffen.

— Dan geef ik het op! riep Charles op wanhopigen toon uit.

Raffles keek den jongen man hoofdschuddend aan.

— Dan heb je toch zeker niet goed al mijn bewegingen gevolgd! riep hij uit. Je hebt mij toch zeker wel de pendule zien onderzoeken?

— Zonder twijfel!

— Je hebt gehoord, hoe Miss Briggs verklaarde, dat zij in geen jaren gerepareerd was.

— Ook dat is mij niet ontgaan!

— Welnu, die pendule is zoo geweldig zwaar, dat zij niet dan met de grootste moeite verplaatst kan worden. Dat dit niet gedaan werd, bleek mij uit de laag stof, die ik tusschen de vier zware pooten zag liggen. Ik heb de wijzerplaat eens goed bekeken, en wat denk je dat ik vond in de plaats van de vierkante stift, waarmede men, met behulp van een sleutel, het werk in beweging bracht?

— Ik kan het niet vermoeden, beste Edward!

— Een gat, jongenlief. Heel eenvoudig een gat, bestemd om er den dunnen loop van een revolver door te steken.

Charles slaakte een kreet van verbazing.

— Dus — de moordenaar zou zich in den schoorsteen hebben bevonden?

— Daaraan valt geen oogenblik te twijfelen!

— Maar de muur was dichtgemetseld en er stond een radiator voor!

— Volkomen waar! De misdadiger is er dan ook niet in doorgedrongen van den kant van de werkkamer, maar door het aangrenzende huis.

— Ben je daar volmaakt zeker van?

— Ja! Ik heb nog eens op den muur geklopt en de plek klonk hol. Het is een zeer oud huis met buitengewoon dikke muren, en zoo is het volstrekt niet verwonderlijk, dat zich daar een geheime gang bevindt — of er niet lang geleden is aangebracht. Je zult je waarschijnlijk herinneren, dat het geheele huis pas van eigenaar is veranderd!

— Ja, ja, dat weet ik. Fred Mortimer is de tegenwoordige huisheer. Maar met dat al begrijp ik nog steeds het motief niet.

Raffles fronste eenigszins ongeduldig de wenkbrauwen.

— Maar mijn beste Charles! riep hij uit. Het is toch dunkt mij zoo helder als glas! Om te beginnen is de misdaad natuurlijk niet gepleegd uit hebzucht! De moordenaar verwijderde zich onmiddellijk nadat hij het schot gelost had en hij verkeerde in de onmogelijkheid, ook maar een pond sterling weg te nemen, waarop hij het trouwens ook niet voorzien had, anders zou hij natuurlijk wel anders te werk zijn gegaan. Dit ben je wel met mij eens?

— Volkomen!

— Wij moeten dus naar een ander motief zoeken. Wraakzucht zou natuurlijk wel in het spel kunnen zijn, maar miss Briggs heeft ons verklaard, dat Jack Brackwater zeer veel vrienden had en een zachtaardig karakter. In ieder geval zal hij nooit een daad hebben gepleegd die zijn vijand er toe bracht, zulk een ingewikkelde wijze te verzinnen om zich op hem te wreken. Dat doet alleen een man die door een vreeselijke vraakzucht verteerd wordt! Maar er is mij iets anders ter oore gekomen. Onze jonge vriend is namelijk, zooals je gehoord hebt, verloofd met Ilse Highborn, de dochter van den schatrijken graanhandelaar! Weet je op hoeveel het vermogen van hem geschat wordt?

— Ik weet het niet, Edward! Ik hoorde zijn naam vandaag voor het eerst!

— Op bijna acht millioen pond sterling. Hij werd tot een der rijkste mannen van Engeland gerekend en dat wil zoo iets zeggen!

— En zijn dochter? vroeg Charles.

— Wel, het lieve meisje moet natuurlijk dat geld geërfd hebben, daar zij de eenige was, die bij de ramp van de „Titanic” gered werd.

— En verder?

— Wel, haar voogd beheert haar vermogen! Zij is reeds meerderjarig, maar haar voogd beheert haar fortuin nog altijd. Zoodra zij echter in het huwelijk treedt, zal haar echtgenoot natuurlijk onmiddellijk zelf in de plaats van den voogd treden!

— Ja, dat alles is zeer duidelijk! riep Charles uit.

— Veronderstel nu eens, dat die voogd een schurk is en een zeer groot gedeelte van het vermogen van zijn pupil ten eigen bate heeft aangewend!

— Ja, als wij ons met veronderstellingen moeten inlaten....! riep Charles uit.

— Het is misschien niet zulk een gewaagde

veronderstelling! ging Raffles kalm door. Als dat zoo ware, zou hem natuurlijk een groot gevaar dreigen! Hij zou zeer waarschijnlijk in de gevangenis terecht komen en in ieder geval geruïneerd zijn.

Charles had aandachtig toegeluisterd en schudde nu langzaam het hoofd.

— Dat mag nu allemaal zoo zijn, maar je mag dat toch niet als vaststaand aannemen! Je kent dien voogd niet eens!

— Pardon — ik ken hem daarentegen tamelijk goed.

— Waarlijk? riep Charles uit. Hoe heet hij dan?

— Zijn naam is Fred Mortimer!

HOOFDSTUK VI.

HET GEHEIM VAN DE PENDULE.

Charles slaakte een kreet van verbazing op het hooren van dien naam.

— De nieuwe eigenaar van het huis dat wij zooeven verlaten hebben? riep hij uit.

— Dezelfde! antwoordde Raffles.

— Ken je hem persoonlijk?

— Zeer weinig! Ik ben slechts enkele malen met hem in aanraking gekomen. Pas onlangs vernam ik, van den jongen Brackwater, dat hij de voogd was van Ilse Highborn.

— Wel, wel — dan zou het toch niet geheel en al onmogelijk zijn, dat je gelijk had! bromde Charles.

— Kom je nu ook tot die conclusie? vroeg Raffles glimlachend. Dat doet mij genoeg.

Op dit oogenblik hield de auto voor het hek van de villa stil.

De beide vrienden stegen uit en begaven zich door den kleinen voortuin naar binnen.

Zij verwisselden van kleding, en gebruikten de lunch in de eetzaal, waarvan de wijdgeopende ramen op het prachtige park uitzagen.

Nauwelijks had de oude Gaston, de grijze kamerbediende van Zijne Lordschap, de kleine eettafel, die voor een der ramen geschoven was, weer afgenomen, of hij keerde weer terug met de boodschap, dat een jonge dame Lord Aberdeen wenschte te spreken.

Raffles sprong uit zijn stoel op en zijn grijze oogen schitterden opgewekt.

— Heeft zij haar naam genoemd?

— Ja, Mylord — zij het Ilse Highborn!

— Laat haar dan aanstonds binnenkomen!

De oude bediende verwijderde zich weer en liet even daarna een bekoorlijk jong meisje

binnen, eenvoudig, maar met zeer veel smaak gekleed.

Haar lief gelaat was bleek.

Zij hield een klein kanten zakdoekje in de samengeknepen vingers.

Zoodra Gaston zich weer verwijderd had, kwam zij snel op Raffles toe, die haar eenige stappen tegemoet ging, en vroeg haastig:

— Gij heb mij verzocht, bij u te komen, Mylord?

— Inderdaad, Miss! Ik weet echter dat ik aldus tegen de vormen zondig, maar er bleef mij geen andere uitweg over. Het is namelijk niet noodig, dat uw voogd, mijnheer Mortimer, kennis draagt van ons onderhoud!

Het meisje week verschrikt een paar stappen terug en werd zoo mogelijk nog bleeker.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, Mylord?

— Dat zult gij later wel te hooren krijgen, Miss! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Gij zult het spoedig genoeg begrijpen. Mag ik u vragen of gij Jack Brackwater in een beteren toestand hebt aangetroffen?

De wangen van het meisje kleurden zich met een vluchtig rood, toen zij antwoordde:

— De dokter wilde mij maar even bij hem laten, Mylord, en ik moest beloven hem niet wakker te zullen maken. Maar ik geloof wel, dat de geneesheeren hoop koesteren op zijn volledig herstel — al zal het wat lang duren!

— Kunt gij u eenige voorstelling maken aangaande den laaghartigen aanslag, waarvan uw beminde bijna het slachtoffer is geworden? vroeg Raffles verder.

— Niet in het minst, Mylord. Mijn lieve Jack

had in het geheel geen vijanden, iedereen mag hem even graag lijden. En om zijn geld kan het ook niet te doen zijn geweest!

Raffles wachtte even voor hij op dringenden toon voortging:

— Gij moet beseffen, Miss, dat ik niet uit louter nieuwsgierigheid handel en dat ik mij alleen met deze aangelegenheid bemoei, daartoe gedreven door mijn gevoel voor rechtvaardigheid.

Hij wachtte weer even, vestigde zijn groote grijze oogen strak op het gelaat van het meisje en vroeg toen:

— Heeft Jack Brackwater u ooit gezegd, dat hij het gevoel had in groot gevaar te verkeerden?

— Nooit, Mylord! antwoordde het jonge meisje verbaasd. Waarom zou hij ook. Ik zeg u immers, dat hij slechts een zeer klein vermogen bezit.

— Goed — maar hij wist toch immers, dat hij buitengewoon rijk zou worden door zijn huwelijk met Ilse Highborn?

Het jonge meisje boog het hoofd en antwoordde fluisterend:

— Neen, Mylord — dat wist hij volstrekt niet! Hij heeft er niet het flauwste vermoeden van hoe rijk ik ben.

— Wat zeg je daar, Miss? riep Raffles verwonderd uit. Jack wist dit niet? Gij hebt het hem dus nooit gezegd?

— Neen, Mylord! Wij leerden elkander ongeveer een jaar geleden kennen op een buiten van een mijner vriendinnen in Warwickshire. Mijn vriendin was de eenige die afwist van de rijkdommen die mij te wachten staan en ik had haar gesmeekt, deze omstandigheid strikt geheim te houden! Gij moogt het een dwaze jongemeisjesgril noemen, maar ik had mij nu eenmaal in het hoofd gezet, dat men mij zou liefhebben terwille van mijzelve, en niet om mijn rijkdom!

— Ik geloof, dat ge daar goed aan hebt gedaan, Miss! merkte Raffles op.

— Meent gij dat, Mylord? vervolgde het jonge meisje haastig. Wat doet het mij genoegen, dat gij aldus oordeelt. Nu, zoodra Jack op het buiten verscheen, waar hij was uitgenoodigd door een broer van mijn vriendin, gevoelden wij ons tot elkander aangetrokken. Hij meende dat ik een onderwijzeresje te Londen was, die haar vacantie daar doorbracht — maar ik wist heel goed, wie hij was. Het duurde niet lang, of hij verklaarde mij zijn liefde — en ik Mylord — ik....

Raffles hief glimlachend de hand op en viel haar in de rede:

— Ik kan mij de rest wel voorstellen, Miss. Gij waart eenmaal met de kleine comédie begonnen en gij hebt haar wel moeten voortzetten! Maar is Jack Brackwater dan nooit bij u aan huis gekomen? Gij woont immers bij uw voogd, Mortimer?

Ilse Highborn knikte zwijgend.

— Ja, Mylord! Ik woon in het huis van mijn voogd! Maar Jack heeft mij daar nooit een bezoek gebracht. Ik wilde dat niet hebben!

— Maar hoe wist uw voogd dan, dat gij voornemens waart met hem in het huwelijk te treden? riep Raffles uit.

Het meisje keek verschrikt op.

— Ik weet niet wat gij bedoelt, Mylord! riep zij uit. Hoe kan hij dat weten. Ik heb er nooit met een woord over durven reppen!

Nu was het de beurt van Raffles om verbaasd op te kijken en snel een blik te wisselen met Charles, die haast onmerkbaar de schouders ophaalde.

Maar de Groote Onbekende vestigde snel zijn oogen weer op het jonge meisje tegenover hem.

— Zeg mij eens, Miss — schreef Jack Brackwater u wel eens brieven? Neen, stil maar, ik heb het al gezien! zoo viel hij zich zelf glimlachend in de rede. Bewaart gij die brieven in een goed gesloten kastje?

Ilse drukte snel de kleine hand op haar hart, en keek Raffles verschrikt aan.

— Ja zeker, Mylord — de brieven zijn altijd goed weggesloten.

— Hm! Ik zou dat graag zelf eens onderzoeken! bromde Raffles in zich zelf, om daarop luid te vervolgen:

— Ik kan mij voorstellen, Miss, dat gij nu wel gaarne de reden zoudt willen weten van dit zonderlinge vraaggesprek. Gij schijnt mij een gezonden en sterken geest te bezitten! Gij zult dus ook wel kunnen verdragen, wat ik u thans heb mede te deelen.

Het meisje stond langzaam op van den stoel, waarop zij had plaats genomen en keek Raffles met groote, glanzende oogen aan.

— Ik ben er van overtuigd, Miss, dat men Jack Brackwater naar het leven heeft gestaan, juist in verband met zijn voornemen om met u in het huwelijk te treden.

Ilse slaakte een gesmoorden kreet en moest zich aan den rand van haar stoel vastgrijpen om niet te vallen.

Raffles trad snel op haar toe en greep de kleine hand, die sidderend op de leuning rustte.

— Kunt gij niet begrijpen wat ik bedoel? vroeg hij op zachten maar dringenden toon.

— Het is vreeselijk om het te moeten begrijpen, Mylord! antwoordde het jonge meisje heesch. Maar ik geloof te weten wat gij bedoelt!

— Vertrouwt gij mij en wilt gij mij toestaan om u te helpen? ging Raffles voort.

— Van ganscher harte!

— Zeg mij dan eens eerlijk, Miss, of uw voogd in den laatsten tijd nooit moeite heeft gedaan, u een of ander stuk te laten teekenen!

— Driemaal in het laatste jaar, Mylord!

— Ik dacht het wel! riep Raffles uit. Gij zijt toch zoo verstandig geweest om te weigeren?

— O ja! Zooveel zakenkennis heb ik wel, Mylord. Ik verzeker u dat men Ilse Highborn niet zoo gemakkelijk een rad voor de oogen kan draaien.

— En wat deed hij? Ontstak hij in woede?

— Neen! Had hij dat maar gedaan! Dat maakte mij juist zoo bevreesd. Hij heeft in den laatsten tijd iets katachtigs, kruiperig vriendelijks over zich, dat mij vrees aanjaagt en benauwt. Als hij maar eerlijk zeide wat hij eigenlijk van mij wil, dan zou ik dat beter kunnen verdragen!

— Wat hij van u wil, Miss? Hij wil een groot gedeelte van uw vermogen hebben! Dat is alles! riep Raffles uit.

— Maar waarom! kreet het jonge meisje. Hij is immers zelf rijk?

— Daarin vergist ge u, Miss! Ge weet natuurlijk, dat uw voogd graanhandelaar is en reeder? En ik moet u zeggen, dat hij gedurende de laatste jaren door krankzinnige speculaties en een schandelijk uitspattend leven ontzettende bedragen heeft verloren. Ik ben er dan ook bijna zeker van, dat hij reeds een aanzienlijk deel van uw fortuin heeft opgemaakt. Indien hij in het huwelijk zou treden, zou hij natuurlijk onmiddellijk genoodzaakt zijn u uw geheele fortuin met de rente uit te keeren.

Het jonge meisje greep de hand van den Grooten Onbekende, en riep met gesmoorde stem:

— O! Mylord, wat vreeselijk! Mijn God! Dan ben ik misschien mijn eigen leven geen oogenblik zeker in dat afschuwelijke huis!

— Als gij daar bevreesd voor zijt, dan moet gij het onmiddellijk verlaten! zeide Raffles dringend.

— Maar waar zou ik heen moeten? Gij weet immers dat bijna mijn geheele familie is omgekomen?

— Maar gij zult hier toch wel vrienden hebben?

— O, zeker, genoeg! Maar welk een indruk zou het maken, als ik plotseling bij mijn voogd wegliep?

— Waarom zoudt gij u daarom bekommeren, als het misschien om uw leven gaat? drong Raffles aan. Gij weet niet waartoe een man als Mortimer in staat is. De geldzucht heeft den man zoodanig in haar greep, dat hij tot alles in staat is!

Het jonge meisje wankelde achteruit en bracht de hand naar het voorhoofd.

Zij loosde een diepen zucht en zeide:

— Dan zal ik mij naar uw raad voegen, Mylord! Maar gij zult wel begrijpen, dat hier een schandaal het gevolg van zal zijn!

— Beter een schandaal, dan een tweede misdaad! riep Raffles uit. Want ik vrees, dat Mortimer, nu hij ziet, dat zijn eerste slachtoffer hem ontgaan is, niet zal aarzelen u zelf naar het leven

te staan! Nu nog één vraag, want ik wil zekerheid hebben — kan ik u nog hedenmiddag met mijn vriend een bezoek komen brengen? Ik zal u slechts korten tijd lastig vallen!

— Gaarne, Mylord! riep het jonge meisje uit. Ik kan u niet zeggen, welk een gevoel van veiligheid zich van mij meester heeft gemaakt, sedert ik in dit vertrek ben. Jack heeft mij menigmaal over u gesproken.

— Waarlijk? vroeg Raffles, terwijl zijn grijze oogen een warme tint aannamen. Dat doet mij genoegen! En nu nog één raad! Neem u vooral in acht en verlaat zoo mogelijk nog hedenavond het huis! Nogmaals: Uw voogd is een uiterst gevaarlijk man, die voor geen misdaad terugdeinst waar het de bereiking van zijn plannen betreft. En nu — tot ziens, Miss! Ik moet aanstonds weer aan het werk! Het spreekt vanzelf dat wij bewijzen voor de schuld van Mortimer moeten aanvoeren.

— Acht gij dat wel nodig, Mylord? vroeg het jonge meisje met zachte stem. Als mijn Jack geneest, als wij gelukkig gehuwd zijn, en als mijn voogd mij mijn fortuin in handen geeft — zou ik daarmede niet tevreden zijn?

— Gij misschien — maar ik niet! antwoordde Raffles op harden toon. Een sluipmoord is het en een sluipmoord is de ellendigste misdaad die ik ken, op landverraad na. En ik ken geen medelijden voor den man die hem pleegt. Tot ziens Miss!

Raffles had onder het spreken op de knop van een elektrische bel gedrukt.

Gaston kwam het vertrek binnen.

— Miss Highborn vertrekt, Gaston! zeide Raffles, die zijn kalmte reeds weer herkrege had.

Een stomme buiging — een dankbare blik uit een paar blauwe oogen — en Ilse Highborn had het vertrek verlaten.

Raffles keek haar na terwijl een bittere trek om zijn mond speelde.

— Zwakheid, uw naam is vrouw! mompelde hij in zich zelf. Zij zou in staat zijn den lachartigen schurk nog te laten loopen, al zou hij haar zelf inplaats van haar verloofde hebben overvallen.

— En wat gaan wij nu doen? vroeg Charles, die zijn vriend op andere gedachten wilde brengen.

— Ons onderzoek voortzetten. Het is natuurlijk niet voldoende, dat ik beweer dat Mortimer schuldig is, ik moet het ook bewijzen.

Onder het spreken hadden de beide mannen de kamer verlaten en in de vestibule hun goed aangetrokken.

Zij begaven zich weer naar de auto, welke Raffles had besteld en welke reeds voor de deur stond te wachten.

Raffles gaf Henderson het adres van het Bankgebouw weer op, maar nu ging de Groote

Onbekende het daarnaast gelegen huis binnen, nadat hij had aangescheld en de deur hem was geopend door een coquet dienstmeisje.

Charles volgde zijn vriend op den voet, nieuwsgierig naar de gevolgen van dit bezoek.

Raffles wendde zich tot het dienstmeisje met de vraag:

— Op welke verdieping dien je, lief kind?

Het dienstmeisje scheen wel eenigszins verast te zijn door deze wonderlijke vraag, maar zij antwoordde toch:

— Op de eerste, m'nheer! Wie kan ik aandienen?

— Niemand, beste meid! Ik heb op de eerste verdieping niets te maken. Kun je me ook zeggen wie er op de tweede woont?

— Een handelsreiziger, die zoo goed als nooit in de stad is!

— Wel, wel, wel, en is hij er nu misschien ook niet?

— Neen mijnheer! Hij is sedert een week op reis!

— Dat treft prachtig! riep Raffles uit.

Hij duwde het meisje zonder eenigen vorm van proces weg en liep vlug de trap op, gevolgd door Charles, terwijl het verschrikte meisje haar meesteres verslag ging uitbrengen over hetgeen haar was wedervaren.

Op de tweede verdieping gekomen, opende Raffles de gangdeur met behulp van een looper, even gemakkelijk alsof hij er een sleutel van had bezeten.

De overige deuren boden al even weinig tegenstand.

— Een handelsreiziger, die met zeer weinig meubilair tevreden is, zooals je ziet, Charles! bromde Raffles. Een tafel, een paar stoelen, een ijzeren krib, en dat is ongeveer alles!

— Ja, de stumperd schijnt geen droog brood te verdienen! riep Charles spottend uit.

Raffles was intusschen zonder zich een oogenblik te bedenken alle kamers doorgelopen, tot hij stilstond voor den schoorsteen van een geheel kaal vertrek.

— Je begrijpt zeker wel, waar we nu staan? vroeg hij.

— Ik kan het mij wel eenigszins denken! antwoordde Charles. Deze schoorsteen correspondeert zeker met dien in de kamer, waar de misdaad gepleegd is?

— Juist! De muur is hier ruim vijf decimeter dik en biedt dus ruimte in overvloed voor een mager man als Mortimer.

Hij had onder het spreken een vuurscherm weggenomen, het eenige meubel wat in het geheel kale vertrek stond, bukte zich en kroop in het schoorsteengat wat nu zichtbaar werd.

Het volgende oogenblik verscheen hij weer en riep:

— Kom maar, Charles — er is plaats genoeg

voor ons beiden en desnoods voor tien andere mannen.

Charles bukte zich en kroop op zijn beurt door het gat.

Hij bemerkte, dat hij zich zeer gemakkelijk kon oprichten.

— Nu moet je niet te hard praten! zeide Raffles fluisterend, die naast hem was komen staan. Want anders zou men ons in het huis hiernaast wel eens kunnen hooren! Kun je al iets zien?

— Wel zeker! antwoordde Charles zacht. Ik sta waarschijnlijk juist achter de wijzerplaat van de pendule en kan een flauwe schemering waarnemen.

— Ga maar eens op zij, dan zal ik het aanstonds goed licht maken! zeide Raffles.

De Groote Onbekende stak zijn electrische zaklantaarn op, tastte even rond aan de binnenzijde van den schoorsteen, tot hij een klein uitsteeksel gevonden had, een soort knopje, dat aan een cirkelvormige, ijzeren plaat bleek vast te zitten.

Toen hij dit uitsteeksel terzijde trok, draaide deze plaat om een spil, en liet nu een groot rond gat vrij.

Raffles stak er de hand in en haalde zonder eenige moeite het geheele raderwerk van de eeuwenoude pendule naar zich toe.

Tegelijkertijd drong een heldere lichtstraal door het gat in de wijzerplaat in de verborgen ruimte.

— Je ziet, dat het prachtig bedacht is! fluisterde Raffles.

— Zeg maar liever, dat het duivelsch bedacht is! bromde Charles.

Hij bracht zijn oog in de opening voor de wijzerplaat en zag nu, dat zich daar vlak boven nog een zeer klein gat bevond, hetwelk blijkbaar bestemd was om er door te kunnen mikken.

— Heb je het gezien? vroeg Raffles na eenigen tijd. Laat ons dan maar weer rechtsomkeert maken. Maar neen — wacht eens. Wie weet heeft de ellendeling hier wel iets achter gelaten, dat wij later als bewijs tegen hem kunnen aanvoeren.

Hij bukte zich en liet het licht van zijn zaklantaarn over den vloer van den schoorsteen dwalen.

Plotseling raapte hij een klein voorwerp op, dat hij bij het licht van zijn zaklantaarn bekeek. Het was een kleine gouden manchetsknoop!

— Dit is zelfs ruimschoots voldoende om onzen vriend aan de galg te brengen! Kom, Charles, nu gaan wij naar Miss Ilse Highborn,

De beide vrienden verlieten de geheime ruimte, na alles op zijn plaats te hebben gebracht en bevonden zich spoedig op de gang, na alle deuren weer met de grootste zorg te hebben gesloten en dit alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat het zeer de vraag kon worden ge-

acht, of het dienstmeisje van de eerste verdieping haar verhaal reeds geheel beëindigd had.

De twee vrienden stapten in de wachtende auto en lieten zich nu naar het huis van Mortimer rijden, waar zij aanstonds bij Ilse Highborn werden aangediend.

— Uw voogd is zeker niet thuis? vroeg Raffles, nadat hij het jonge meisje begroet had.

— Neen, Mylord! Hij is naar Thameskade om in persoon toe te zien bij het laden van een aantal zijner graanschepen!

— Zooveel te beter. Wij hebben geen tijd te verliezen, Miss. Mag ik het kistje eens zien, waarin gij de brieven bewaarde?

Het jonge meisje liep snel naar een klein damesbureau, dat in een hoek van het fraai gemeubelde boudoir stond, opende het, nam er een fijn bewerkt kistje van rozenhout uit en overhandigde het aan den bezoeker.

Raffles bekeek het slot, vroeg het sleuteltje, opende het deksel, en onderzocht nogmaals nauwkeurig het geheele kistje.

Toen zeide hij bedaad:

— Het kistje is met een valschen sleutel, die niet goed paste, opengemaakt, Miss!

Ilse beet zich op de lippen, maar antwoordde niet.

Toen ging Raffles naar het bureau toe, bekeek even het slot en de klep en zeide aanstonds:

— En het bureau is geforceerd. Nu zult gij wel overtuigd zijn? Het is voor mij nu al zeer duidelijk, dat uw voogd kennis droeg van uw huwelijksplannen!

Hij stak de hand in den zak en haalde er den gouden manchetknoop uit.

— Kent gij dezen knoop? vroeg hij.

— Zeker, Mylord! Die manchetknoop behoort aan mijn voogd! Waar hebt gij dien gevonden?

— In de geheime schuilplaats, vanwaar Fred Mortimer uw verloofde tersluiks heeft neergeschoten! zeide Raffles op zachten toon.

Ilse keek den Grooten Onbekende even met strakke oogen aan en liet zich toen kreunend in een stoel vallen.

HOOFDSTUK VII.

MORTIMER AAN HET WERK.

Raffles trad snel op het jonge meisje toe en zeide op bemoedigenden toon:

— Gij moet sterk zijn, Miss Ilse. Het is beter dat wij u de waarheid zeggen, dan dat gij in het duister blijft rondtasten. Uw voogd heeft uw aanstaande trachten te vermoorden, omdat hij iets vermoedde van uw verstandhouding tot hem en in deze brieven zijn vermoeden bewaardheid vond.

— Maar waarom, Mylord, waarom? kreet het jonge meisje op wanhopigen toon.

— Heb ik u dat niet gezegd? Omdat hij reeds een zeer groot deel van uw vermogen, behalve zijn eigen, met gewaagde speculaties heeft opge maakt. Gij schijnt hem niet goed te kennen, Miss!

— Misschien toch wel, Mylord! hernam het jonge meisje zacht. Ik wil en ik kan u niet alles zeggen, — maar ik geloof niet dat mijn voogd veel van mij hield!

Een ironisch glimlachje verscheen om de lippen van den Grooten Onbekende.

— Zoo is het inderdaad, Miss! Ik geloof werkelijk, dat uw voogd niet zeer op u gesteld is! En wel in die mate, dat ik u ernstig moet aanraden u ten eerste voor hem in acht te nemen. Hoe eerder gij uit dit huis vertrekt, hoe beter!

— Maar wie weet aan welk gevaar mijn arme Jack nog bloot staat! riep Ilse Highborn handenvringend uit.

— Daar hoeft gij niet voor te vreezen, Miss! antwoordde Raffles. Ik verzeker u, dat Jack Brackwater geen gevaar zal lopen!

Het jonge meisje keek Raffles dankbaar aan.

— Ik reken op u, Mylord! zeide zij.

— Zoo is het goed, Miss! Beloof mij nu, dat gij zoo spoedig mogelijk vertrekt en u schuil houdt! In ieder geval moogt ge niet weer in dit huis terugkeeren.

— Ik beloof het u, Mylord!

— Gij begeeft u dus nog hedenmiddag naar uw vriendin?

— Aanstonds, Mylord!

— Dan blijft mij nu niets anders over dan afscheid te nemen en haar adres te bezoeken!

Het jonge meisje schreef het adres op een stukje papier, en overhandigde dit aan haar bezoeker.

Raffles stak het bij zich en zeide:

— Nu nog een vraag: zijn hier veel bedienden in huis?

— Slechts drie, Mylord!

— Bevinden zij zich lang in dienst?

— Een hunner, de oude Henri, was reeds vijf

en twintig jaren in dienst van mijn vader, toen hij stierf.

— Hij is u zeker zeer verknocht?

— Ik weet zeker dat hij voor mij zou willen sterven, Mylord! antwoordde het jonge meisje aangedaan.

— Zooveel te beter, Miss! Gij kunt natuurlijk op zijn bescheidenheid rekenen?

— Daaraan behoeft gij niet te twijfelen!

— Welnu, laat hem dan hier komen! Hij moet met mij medegaan. — Ik zal hem verder mijn instructies geven. Geloof mij, dat ik dit slechts doe voor uw bestwil, en om den ellendeling, die u bijna in zijn macht had gekregen, onschadelijk te maken!

Ilse belde, en het volgende oogenblik trad er een oude bediende met een trouwhartig gezicht van omstreeks zestigjarigen leeftijd binnen.

Hij keek eenigszins verbaasd de beide bezoekers aan en vestigde toen zijn oogen vragend op het gelaat van zijn jonge meesteres.

— Beste Henri, zoo begon het jonge meisje vriendelijk, gij zult nu aanstonds met Lord Aberdeen medegaan, hij heeft u iets mede te deelen van het hoogste belang, er dreigt mij een ernstig gevaar en Mylord wil mij helpen om dat af te wenden!

Er verscheen een verschrikte uitdrukking op het gelaat van den bediende, maar hij antwoordde op eenvoudigen toon:

— Goed Miss! Mylord kan over mij beschikken!

— Maar geen woord hierover tot de andere bedienden, goede vriend! zoo zeide Raffles. Bedenk dat alles van uw stilzwijgendheid afhangt.

— Ik beloof het u, Mylord! Moet ik aanstonds met u medegaan?

— Ja, zoo spoedig mogelijk! Uw jonge meesteres vertrekt aanstonds, ik zal je het adres wel opgeven.

De oude Henri wierp nogmaals een angstigen blik op het gelaat van Ilse Highborn en verliet het vertrek om zijn hoed te gaan halen!

Spoedig keerde hij terug en verliet even na Raffles en Charles het huis, teneinde geen argwaan te verwekken.

Omstreeks tien uur in den avond van denzelfden dag zat er een man in de ruime werkkamer van het huis in de Oxfordstreet, blijkbaar verdiept in de lezing van eenige met cijfers overdekte papieren.

Die man was Fred Mortimer!

Hij was klein en mager, met het gelaat van een boosaardigen vos, zwarte, diepliggende oogen en zware, borstelige wenkbrauwen.

Van tijd tot tijd keek hij op van de papieren, die vóór hem lagen en staarde dan recht voor zich uit, blijkbaar zonder iets te zien.

Nu en dan mompelde hij in zich zelf een zwaren vloek.

Zijn dunne, lange vingers plukten zenuwachtig aan den gouden horlogeketting, die op zijn zijden vest bengelde.

Het kan zoo niet langer! bromde hij. Alweer een groot verlies geleden. Als mijn schepen, die mogen uitvaren, mij geen groote winst opleveren, dan heb ik alles verloren. O, dat ik dien vervloekten Brackwater gemist heb, alles was zoo goed verzonnen. Als hij gestorven was, zou ik nog jaren lang het geld van mijn pupil hebben kunnen beheeren. En nu is alles uit, tenzij....

Hij bedekte zijn oogen met de handen en scheen in zwarte gedachten verzonken.

Toen hief hij langzaam zijn hoofd weer op en er blonk nu een duivelachtig licht in zijn oogen.

— Ieder is zichzelf de naaste! bromde hij. Ik heb Jack Brackwater gemist — maar ik zal Ilse Highborn niet missen! Het moet verricht worden!

Hij wierp een blik op zijn horloge en slaakte een lichten uitroep van verbazing.

Hij drukte op een electrischen knop, die zich boven aan het blad van de schrijftafel bevond, waaraan hij gezeten was, en even later trad de oude Henri binnen, die eenige uren geleden was teruggekeerd.

De oude bediende bleef zwijgend op den drempel van de deur staan en keek Mortimer met een duisteren blik aan.

— Waar is je meesteres? vroeg Mortimer kortaf. Hoe komt het, dat ik haar nog niet gezien heb hedenavond?

— Miss Ilse is uit, Mijnheer! Zij is naar een schouwburg gegaan met een van haar vriendinnen! antwoordde Henri.

— Zonder mij vooruit verlof te vragen? riep Mortimer op woedenden toon. Wie zegt mij, dat zij niet naar dien ellendigen....

Hij hield plotseling op en beet zich op de lippen.

— Het is goed! Je kunt gaan! kwam hij op ruwen toon. Maar wacht eens even — heeft miss Ilse gezegd, dat zij thuis zou soupeeren?

— Zij dacht om twaalf uur weer thuis te zijn, mijnheer! antwoordde Henri.

— Ga dan maar!

De oude bediende boog en het volgend oogenblik viel de deur weer achter hem dicht.

Mortimer staarde eenigen tijd met gefronste wenkbrauwen naar de gesloten deur.

Toen stond hij op, sloop op de teenen naar de deur, opende deze plotseling en keek in de half-duistere gang.

Er was volstrekt niets te zien.

Mortimer kwam de kamer weer binnen, draaide de deur op slot en hing zijn zakdoek over den sleutel.

Toen schreed hij langzaam naar zijn schrijf-

tafel, opende een der laden en nam er een klein fleschje van groen kristal uit.

Hij schudde het even en bekeek den inhoud tegen het licht van de electriche lamp.

Een groene straal van het licht, door het fleschje weerkaatst, schuifelde over het gelaat van Mortimer, en verleende het nu een waarlijk duivelachtige uitdrukking.

— Wij zullen er een einde aan maken! bromde hij. Een paar druppels van dit voortreffelijke Indische vergift, waarvan de aanwezigheid in het lichaam niet kan worden vastgesteld — en ik ben voor goed de eigenaar van de millioenen!

Hij liet het fleschje in zijn zak glijden, trad snel op de deur toe, opende haar weer, wierp nogmaals een blik in de gang en richtte toen haastig zijn schreden naar een ander gedeelte van het groote huis, waar zich de vertrekken van zijn pupil bevonden.

Nu en dan stond hij stil om te luisteren.

Niets liet zich echter hooren.

De weinige bedienden hadden zich, óf reeds ter ruste begeven, óf zij vertoefden in het groote dienstboden vertrek.

Eindelijk bereikte Mortimer het sierlijk gemeubeld boudoir, hetwelk aan de slaapkamer van het jonge meisje grensde.

Hij trad hier binnen, draaide het electriche licht op, sloot zorgvuldig de gordijnen en vervolgens de eenige deur van het vertrek.

Toen trad hij langzaam op het kleine tafeltje naast het bed toe en nam het glas van de karaf frisch water af, die daar was neergezet.

Langzaam haalde hij het groene flaconnetje weer te voorschijn, trok er den glazen stop af en liet een paar druppels van het heldere vocht in de waterkaraf vallen.

Daarop stulpte hij het glas er weer overheen, liet het flaconnetje in zijn zak glijden, veegde zich met den rug van de rechter hand over het voorhoofd, waarop dikke zweetdruppels pelden en richtte zijn schreden snel weer naar de deur.

Maar plotseling bleef hij midden in het vertrek staan.

Zijn oogen staarden strak naar een plek van het deurpaneel, ongeveer zes voet boven den grond.

Het was een zuiver rond gat, van ongeveer twee centimeter doorsnede.

Mortimer bleef doodstil staan en keek alsof zijn oogen uit hun kassen zouden springen.

Onbeweeglijk als een standbeeld bleef hij zoo eenige minuten staan.

Hij voelde hoe het koude zweet in kleine druppeltjes langs zijn wangen in zijn hals vloede.

En steeds deed zich niets hooren in het groote huis.

Toen vermande Mortimer zich eindelijk. Steeds met de oogen op het geheimzinnige gat

gevestigd, deed hij een paar passen voorwaarts en riep met heesche stem:

— Is daar iemand?

Geen geluid deed zich hooren.

Maar nu zag Mortimer tot zijn ontzetting, hoe de deur zeer langzaam openging.

Als verlamd bleef de ellendeling staan.

Met tergende langzaamheid ging de deur verder open.

Eindelijk trad een man binnen.

Het was de oude Henri!

Maar nu had hij een masker voor het gelaat en in zijn rechterhand blonk een groote revolver, waarvan de loop in het electriche licht schitterde.

Met langzame schreden kwam hij op Mortimer toe, bracht de linkerhand naar het hoofd en nam de pruik af, die hij in den zak liet glijden.

Een zenuwachtige rilling liep over het gelaat van Mortimer.

Hij liep ruggelings achteruit, naarmate de geheimzinnige vreemdeling op hem toetrad. Zoo bereikten zij het bed.

Mortimer hield zich aan een stijl vast en scheen meer dood dan levend te zijn.

Gedurende dit alles was er geen enkel woord gewisseld.

Maar nu nam de vreemdeling het glas van de karaf, schonk het vol, terwijl zijn oogen door het masker heen geen seconde van het gelaat van den moordenaar waren afgewend, nam het glas op en reikte het Mortimer toe.

— Drink! beval hij op korten toon.

Een schorre kreet ontwong zich aan de borst van den ellendeling.

Hij keek om zich heen als een in het nauw gedreven vos.

— Drink, of ik schiet je neer als een hond! klonk de onverbiddelijke stem weer.

Mortimer stak zijn sidderende handen naar de groote gestalte voor hem uit:

— Geef mij tenminste tijd om mijn toebeidselen te maken! jammerde hij.

— Vijf minuten! bromde de vreemdeling, ga daar aan de tafel zitten, daar kunt gij schrijven, wat gij nog op uw geweten hebt!

Mortimer sloop naar de tafel met een gluispe-rigen blik in zijn zwarte oogen.

De revolver liet hem geen oogenblik los.

Mortimer schoof een stoel aan de tafel en deed alsof hij wilde gaan zitten.

Maar plotseling schoof hij met inspanning van al zijn krachten de kleine tafel met een woeden-den zwaai tegen de beenen van den vreemdeling.

Deze maakte een onwillekeurige beweging om de zware tafel af te wenden — de revolver werd even uit haar richting gebracht en van dit ondeelbaar oogenblik maakte Mortimer gebruik, om onder het uitstooten van een hoonend gelach, de deur open te rukken en de gang in te stormen.

Maar Raffles — want hij was het en niemand anders — had zijn tegenwoordigheid van geest dadelijk herkegen.

Hij liep om de tafel heen, rukte de deur open en zag juist Mortimer om den hoek van de gang verdwijnen.

Daar hij niet wilde schieten, liet hij de revolver weer in zijn zak glijden en snelde den schurk achterna.

Deze ijde zoo snel zijn voeten hem konden dragen weer naar zijn studeervertrek en wierp de deur in het slot, juist op hetzelfde oogenblik dat Raffles de kruk wilde grijpen.

De Groote Onbekende haalde echter zijn bos loopers te voorschijn en opende de deur.

Toen hij binnentrad zag hij juist hoe Mortimer bezig was een kleine boekenkast snel van haar plaats te trekken.

Hij greep vlug zijn revolver, maar de moordeenaar was hem ditmaal te gauw af.

Deze drukte op een verborgen knop in den muur en een klein paneel, dat achter de boekenkast verborgen was geweest sprong open.

Mortimer verdween met een gillend gelach door de opening en het volgende oogenblik klapte het paneel weer op zijn plaats.

Met een kreet van woede sprong Raffles er op toe.

Het duurde echter eenigen tijd, voor hij den goed verborgen knop gevonden had.

Maar eindelijk had hij haar toch gevonden en opnieuw draaide het paneel op zijn hengsels.

Vliegensvlug keerde Raffles de uniform die hij aanhad binnenste buiten, zoodat hij nu een gewoon donker pak droeg, stak het masker in zijn zak, drukte zich een jockeypet op het hoofd en drong, zonder zich een oogenblik te bedenken, de donkere ruimte die voor hem gaapte, binnen.

HOOFDSTUK VIII.

DE HAND VAN HET NOODLOT.

Mortimer stond even stil, toen het paneel achter hem dicht klapte en drukte de hand op het kloppend hart.

Een sissende klank baande zich een weg tusschen zijn opeen geklemde tanden.

— Het scheelde weinig, of die schurk had mij naar de andere wereld gezonden! grinnikte hij, terwijl hij een kleine zaklantaarn ontstak. Maar wie kan die man geweest zijn? Wie?

Hij dacht echter niet langer over dit vraagstuk na, daar hij wel begreep, dat hij zich voor alles in veiligheid moest brengen. Wie die vreemdeling ook mocht zijn, hij had hem zonder twijfel bespied en zou hem aan het gerecht overleveren.

Het lampje van de elektrische zaklantaarn verspreidde een flauw licht in de donkere ruimte, waar Mortimer zich thans bevond.

Het was het begin van een donkere gang, die zich blijkbaar een aanzienlijk eind onder de aarde uitstreckte.

Mortimer nam de lantaarn in de linkerhand, terwijl hij een kleine revolver in de rechtervuist klemde en daarop begon hij zijn vlucht onder den grond.

De gang liep over eenige honderden meters recht uit en maakte toen plotseling een bocht.

Juist toen hij deze bocht was omgeslagen, hoorde hij achter zich, gedempt door den afstand, open en weer dicht gaan van het geheime luik.

— Verdoemd! schreeuwde hij. De kerel is mij op de hielen!

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Inplaats van door te loopen knielde hij op den vloer van de gang neer en wachtte met een valsche uitdrukking in zijn oogen de voetstappen af, die snel naderden.

Maar plotseling schenen deze op te houden. En een spottende stem klonk:

— Als gij in een hinderlaag wilt gaan liggen, mijnheer Mortimer, dan moet gij eerst zorgen, dat gij het licht van uw lantaarn dooft. Ik kan het schijnsel hier duidelijk op den tegenoverliggenden muur zien spelen.

Een ruwe vloek was het antwoord.

Toen sprong Mortimer te voorschijn en loste in het wilde achter elkaar drie revolvergeschoten, die alle misten.

Vervolgens wendde hij zich om en begon opnieuw zijn wilde vlucht door de onderaardse tunnel.

Blijkbaar was zijn achtervolger slechts een vijftigtal meter achter hem, maar deze was in het nadeel, daar hij de gang niet kende, waarvan het bestaan aan den moordenaar daarentegen blijkbaar goed bekend was.

Mortimer liep hijgend door.

De gang maakte nu talloze flauwe bochten, die echter geen gelegenheid meer boden voor een hinderlaag.

Maar eensklaps deed zich achter hem de doffe val van een lichaam hooren.

Mortimer slaakte een kreet van blijdschap.

— Hij heeft den dwarsstang niet gezien. Als hij nu zijn beenen niet gebroken heeft, zal het toch niet veel schelen!

Deze gedachte scheen hem vleugels te geven.

Hoewel hijgend van vermoeienis, versnelde hij zijn schreden nog, maar het duurde niet lang, of weer hoorde hij de wrekende stappen achter zich.

— Maar is die schurk dan van den duivel! riep hij, terwijl hij in machtelozen haat en woede de vuisten tegen zijn onzichtbaren vervolger balde.

Maar eindelijk bereikte hij den uitgang van de tunnel.

Deze kwam uit even boven het water van de Theems, aan den voet van een kleine trap, die naar den walkant voerde.

De tunnel was afgesloten door een ijzeren hekwerk, bij wijze van deur, hetwelk Mortimer echter met behulp van een sleutel spoedig geopend had.

Maar hij begreep maar al te goed, dat hij zich niet veilig kon wanen, want de voetstappen klonken nu dicht achter hem.

Zonder zich den tijd te gunnen het hek weer te sluiten, beklom hij de kleine steenen trap en ijlde den walkant op.

Hier lagen verscheidene leege graanscheperen, bestraald door het helle licht van eenige electrische booglampen en waarvan er eenige reeds geladen werden, terwijl andere nog roerloos en stil wachtten, totdat ook hun ruimen gevuld zouden worden.

Het waren de schepen van Fred Mortimer.

Een zucht van verlichting ontsnapte den vluchteling.

Zoo snel hij kon liep hij over een der loopplanken van een geheel verlaten schip en klom in een der ruimen af.

Met een zucht van verlichting liet hij zich op den vloer van het ruim vallen.

Hij had zoo hard geloopt, dat het ademen hem moeilijk viel, z'n lippen waren droog als kurk en zijn tong kleefde tegen zijn gehemelte.

Hij keek naar boven en zag op een tiental meters boven zich een vierkant stuk van den nachthemel.

— Ik zal hier een uur blijven, mompelde hij in zich zelf. En dan ben ik genoeg uitgerust om het schip weer te kunnen verlaten. Hij zal mijn spoor wel bijster zijn geworden, die vervloekte vreemdeling.

Nog steeds hijgend van dat harde loopen zocht hij een plaatsje op, daar waar de vloer van het ruim eenigszins gewelfd was, toen een licht krakend geluid hem plotseling deed omzien.

Hij richtte het licht van zijn lantaarn naar de plek vanwaar het geluid kwam.

De ladder, langs welke hij in het ruim was afgedaald, werd langzaam naar boven getrokken.

Mortimer slaakte een kreet, zette zijn lantaarn op den grond en liep zoo snel hij kon over de ongelijke balken van het ruim naar de ladder toe.

Hij kwam een seconde te laat.

De onderste sport bevond zich juist buiten zijn bereik!

Mortimer trachtte een sprong te nemen om de laagste sport nog te bereiken, maar daartoe was hij te uitgeput.

Toen bracht hij de handen bij wijze van spreektrumpet voor den mond en liet een lang-gerekten waarschuwingskreet hooren.

Hij schrok van zijn eigen stem, die akelig hol in het groote ruim klonk.

En nu werd zijn aandacht plotseling weer door iets anders getroffen.

Het geraas dat de ladder bij het optrekken maakte, ging nu geheel te loor in het donderend gerammel van eenige lieren in de onmiddellijke nabijheid.

Tegelijkertijd werd er blijkbaar vlak bij het schip een electrische booglamp ontstoken, want een bundel licht straalde plotseling tot op den bodem van het reusachtige ruim.

En nog terwijl Mortimer naar dit licht keek zag hij hoe het voor een gedeelte verduisterd werd.

Hij begreep er onmiddellijk de reden van — de linnen buis van bijna een meter in doorsnede, die aan den graanelevator was verbonden, werd door het openstaande luik gestoken....

En aanstonds daarop begon er een eentonig, luid brommend geraas te weerklinken — de machines waren in werking gebracht, die het graan uit den elevator oppompten, om het in het scheepsruim over te storten.

Mortimer wilde een gil slaken.

Zijn stem weigerde hem echter haar dienst.

Hij kon slechts een zwakken kreet slaken en deze ging verloren in het geraas der machines en het geratel der zware kettingen.

En toen hij nogmaals naar boven keek, zag hij een zeer fijne stofwolk uit het ruim in den avondhemel opstijgen.

Tegelijkertijd vernam hij vlak naast zich een helder tikkend geluid, als van hagel tegen een vensterruit — het waren de dikke tarwekorrels, die bij duizenden in een onafgebroken, meterdikken stroom, als een zuil van graan in het ruim neerkletterden.

Mortimer tuimelde achterover.

Een gevoel van waanzinnige ontzetting had zich van hem meester gemaakt.

Nogmaals probeerde hij te schreeuwen.

Maar de verstikkende stof, door de neerstor-

tende tarwe veroorzaakt, drong hem in neus en keel, en versmoorde iederen klank, dien hij trachtte te uiten.

Hij snelde naar de spanten van het ruim en trachtte daar in te klimmen, tevergeefs evenwel.

De spanten waren zoo glad als klimpalen en hij verscheurde er vruchteloos zijn nagels op.

Toen hij weer terug keerde naar de plek waar hij zooeven gestaan had, ontwaarde hij tot zijn ontzetting, dat het graan reeds een voet hoog op den bodem van het ruim stond.

Toen begon hij als waanzinnig rond te loopen, hij stootte zich de schenen stuk tegen de vooruitspringende spanten, hij viel, om weer op te staan, hij stikte half door het fijne stof, dat thans van het graan naar boven warrelde — hij zocht naar een uitgang, terwijl hij toch zeker wist, dat hij er geen zou vinden.

Het ruim was aan alle kanten gesloten en de eenige uitgang bevond zich aan de zijde van het luik, en dat luik was voor hem voor eeuwig onbereikbaar.

Hij bevond zich juist midden boven het ruim, en zelfs al zou hij het onmogelijke verricht hebben, en als een vlieg tegen de steile wanden hebben kunnen opkruipen, dan nog zou het hem onmogelijk zijn geweest het reddende luik te bereiken.

Steeds en steeds viel de meedoogenlooze hoop van tarwe op eenige passen afstand met een oorverdoovend geraas naast hem neer.

Hij trachtte naar de verst gelegen hoeken van het ruim te vluchten, maar ook daar was de tarwe, als een levend monster, reeds heen gekropen.

Steeds wies en wies de graanvloed — er was geen ontkomen aan — het was het Noodlot zelf, dat den moordenaar hier achterhaalde!

Zijn ooren, neus en mond waren nu vol van het fijne tarwegruis!

Het stak hem in de oogen, die vreeselijk pijn deden, zoodra hij ze wreef.

Weldra kon hij niets meer onderscheiden door den nevel van stof, die in het heele ruim hing.

Met moeite baande de electrische lichtbundel zich een weg door dezen mist.

Nu reikte de tarwe den ongelukkige tot aan het middel.

Hij verweerde zich als een bezetene en trachtte boven de graankorrels te blijven — tevergeefs evenwel.

De tarwekorrels waren verraderlijker en moorddadiger dan drijfzand!

Zij gleden onder hem weg, om hem op een andere plek des te steviger te omvatten.

Zij rezen tot onder zijn oksels en beklemden reeds zijn borst.

Mortimer trachtte zich op zijde te werpen, teneinde op deze wijze het gewicht van zijn lichaam over een grooter oppervlakte te verdeelen, maar daartoe was het reeds te laat.

Toen trachtte hij half waanzinnig de hand in den zak te steken, teneinde zijn revolver te grijpen.

Hij was er niet meer toe bij machte!

Zijn arm kon zich geen weg banen door den dikken muur van tarwekorrels.

Langzamerhand scheen het licht boven zijn hoofd te verdooven.

Het geraas van de machines scheen in de ooren van den ongelukkige aan te groeien tot de kracht van een monsterachtigen orkaan.

De tarwekorrels bereikten zijn hals....

Met moeite had Mortimer een zijner armen boven de meedoogenloos toenemende laag weten te houden.

Nu steeg het graan tot aan zijn mond.

De rampzalige wierp het hoofd achterover, teneinde zoo lang mogelijk aan de verstikking te ontkomen....

Maar hij voelde zijn borst als in een nijptang geklemd.

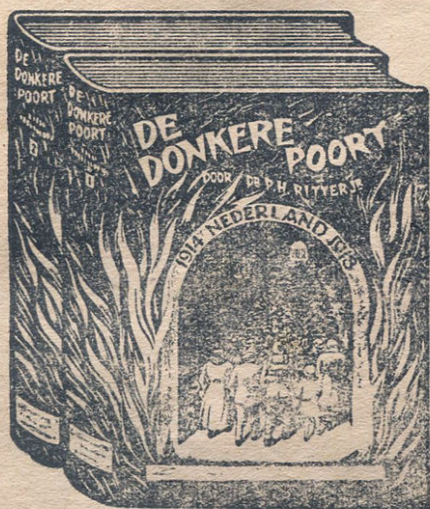
Het graanstof verstikte en verblindde hem....

En toen kwam het einde....

Het was alsof de tarwe medelijden kreeg met haar slachtoffer en er spoedig een einde aan wilde maken.

De zwaar neerplassende stroom bewoog zich een weinig — de tarwe drong Mortimer in den mond — steeg snel boven zijn hoofd.... en toen was niets meer van den moordenaar zichtbaar, dan een stijf opgerichte arm en vijf wild in de lucht grijpende, magere vingers, als een klauw gekromd.

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actueele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen.

TWEE ZWARE DEELLEN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

f1 13.50 - NU VOOR f1 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhoging - betaalbaar met f1 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627 Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT” Het bedrag ad f1 6.90/de 1e maand. term. van f1
is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: R.B.K.